

GAZETA BIAŁOSTOCKA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok II. Nr 267 (369)

Białystok, czwartek 6 listopada 1952 r.

A Cena 15 gr.

Delegacja KC PZPR złożyła sprawozdanie z obrad XIX Zjazdu KPZR

„Niech żyje wielka Partia Lenina — Stalina” — to hasło widniało nad prezydium narady, na której delegacja KC PZPR na XIX Zjazd KPZR złożyła w dniu 4 bm. sprawozdanie z tych historycznych obrad. Przybyli na naradę aktywiści Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej — wśród nich, członkowie KC PZPR, pracownicy KC, aktywni organizatorzy war-

szawskiej, sekretarze komitetów wojewódzkich, kierownicy aktywi wojewódzki oraz sekretarze komitetów powiatowych — szczerze wypełnili wielką salę sportową na Placu Mirowskim.

Gdy w prezydium zajmują miejsca przewodniczący KC PZPR Prezydent Bolesław Bierut i członkowie Biura Politycznego KC PZPR, zrywają się gorące, długo nie mil-

knące owacje. Zgromadzeni stojąc długo skandują: „Bierut — Bierut”.

„Niech żyje wódz i nauczyciel mas pracujących całego świata — Wielki Stalin”, „Niech żyje wieczna przyjaźń i sojusz narodu polskiego z narodem Związku Radzieckiego”, „Niech żyje pokój między narodami, precz (Dalszy ciąg na str. 2)

O historycznym znaczeniu pracy Józefa Stalina „EKONOMICZNE PROBLEMY SOCJALIZMU W ZSRR” i XIX Zjazdu KPZR

PRZEMÓWIENIE PRZEWODNICZĄCEGO KC PZPR PREZYDENTA BOLESŁAWA BIERUTA

wygłoszone w dniu 4 bm. na naradzie aktywu PZPR w Warszawie

TOWARZYSZE!

Pierwszym i najważniejszym zadaniem organizacji partyjnych po ukończeniu kampanii wyborczej jest przyswojenie wszystkim członkom partii, a poprzez nich najszerszym masom pracującym olbrzymiego dorobku ideologicznego, jaki zawierają historyczne obrady XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Celem dzisiejszego zebrania naszego aktywu partyjnego jest omówienie tego zadania. Delegacja naszej partii, uczestnicząca w XIX Zjeździe, pragnie przy tym nieco obszerniej, niż to była w stanie uczynić natychmiast po powrocie ze Zjazdu, przedstawić towarzyszom najważniejsze problemy, które były przedmiotem obrad tego Zjazdu. W chwili obecnej istnieje już liczne wydawnictwo w języku polskim, zawierające wszystkie dokumenty XIX Zjazdu, jego uchwały i najbardziej charakterystyczne wypowiedzi w dyskusji zjazdowej, co ułatwia gruntowne i wszechstronne zapoznanie się z materiałami zjazdowymi. Na czoło wszystkich tych dokumentów — jako ich podstawa ideologiczna — wysuwa się, oczywiście, nowa praca teoretyczna towarzysza Stalina pt. „Ekonomiczne

problemy socjalizmu w ZSRR”, opublikowana w przeddzień Zjazdu i związana nierozdzielnie z kształtem treści jego obrad. Z genialną prostotą i jasnością w tym doniosłym, epokowym dziele towarzysza Stalina ujęte zostały najważniejsze sprawy, które nurtują w chwili dzisiejszej świat, określają jego sytuację gospodarczą i polityczną oraz ukazują perspektywy jej dalszego rozwoju. Gruntowne zaznajomienie się z głęboką treścią tego dokumentu stanowi nieodzowny warunek prawidłowej orientacji w najważniejszych zagadnieniach dzisiejszej polityki światowej.

Ludzie sami tworzą własną historię, sami kształtują warunki swego bytu społecznego. Ale ludzie długo nie uświadamiali sobie w sposób właściwy, jakie to prawa rządzą nader złożonym procesem rozwoju społecznego. Nauka o życiu społeczeństw ograniczała się do rejestrowania faktów i zjawisk społecznych, nie umielała sięgać do właściwego źródła tych zjawisk, odsłonić ich prawidłowości. Dopiero marksizm badając prawa rządzące gospodarką kapitalistyczną po raz pierwszy odkrył te prawa rozwoju społecznego i dotarł do istotnych

przyczyn i źródeł prawidłowości procesów społecznych. Na wielkich epokowych zdobyczach nauki Marksa i Engelsa, rozwijanej nadal przez Lenina i Stalina, opiera się cała nowoczesna wiedza społeczna.

Ale twórcy marksizmu-leninizmu odkrywali prawa rozwoju społecznego, kształto-

wali nowoczesną wiedzę i rozwijali swe naukowe badania teoretyczne po to, aby oprzeć na nich walkę rewolucyjną o nowy, lepszy ustrój społeczny. Dopóki bowiem podstawę ustroju społecznego stanowi własność prywatna środków produkcji, dopóki produkcja materialna jest podporządko-

(Ciąg dalszy na str. 2)

Na stronie 3 zamieszczamy referat sekretarza KC PZPR tow. Edwarda Ochaba pt. „Wykorzystać nauki XIX Zjazdu KPZR dla podniesienia politycznej i organizacyjnej pracy partii”, wygłoszony na naradzie aktywu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w dniu 4 b.m. w Warszawie.

NOWE ZOBOWIĄZANIA PRODUKCYJNE

Czynem czczą ludzie pracy XXXV rocznicę Rewolucji Październikowej

WARSZAWA. — Witając zbliżającą się 35 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, budowniczości osiedli Muranowa i Mirowskiej — robotnicy ZBMW 2 BOR zaciągnęli blisko 200 wart produkcyjnych.

Przez wykonanie postanowień powziętych przy zaciąganiu wart zostaną przyspieszone roboty o blisko 7.400 roboczogodzin oraz zaoszczędzi się 13,5 tys. kg. żelaza i 17,5 m sześć. drzewa.

Robotnicy ZWUT im. Komuny Paryskiej w Warszawie przystępując do pełnienia wart podjęli zobowiązania mające na celu przyspieszenie wykonania zadań produkcyjnych w bieżącym miesiącu. M. in. cenne zobowiązania podjęli pracownicy działu narzędziowni. Postanowili oni na 5 dni przed terminem

wykonać przyrządy do nowego asortymentu produkcji.

Blisko 200 wart na cześć 35 rocznicy Rewolucji Październikowej zaciągnęli robotnicy warszawskiej fabryki motocykli.

Załoga działu montażu głów tego zobowiązała się do 7 listopada montować codziennie 1 motocykl ponad plan.

SZCZECIN. Radosne święto 35 rocznicy Rewolucji Październikowej Inteligencja techniczna Szczecina wita nowym wysiłkiem twórczym. Inżynierowie i technicy biorą projektów, zaciągając warty październikowe zobowiązują się do skrócenia terminów ukończenia dokumentacji technicznej na budowę ważnych obiektów przemysłowych, budynków mieszkalnych, ośrodków jordanowskich itp.

UCHWAŁA SEKRETARIATU KC PZPR

w sprawie studiowania podstawowych materiałów XIX Zjazdu KPZR oraz pracy towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”

W celu przyswojenia aktywowi i wszystkim członkom partii ogromnego dorobku XIX Zjazdu KPZR oraz genialnej pracy towarzysza Stalina, w celu spopularyzowania w najszerszych masach społeczeństwa polskiego znaczenia XIX Zjazdu KPZR dla walki narodu polskiego o pokój i zwycięskie budownictwo socjalizmu — KC PZPR zaleca wszystkim organizacjom partyjnym jako zadanie szczególnej wagi niezwłoczne podjęcie w tej sprawie szerokiej akcji, w myśl wskazań zawartych w niniejszej uchwale.

Epokowa praca towarzysza Stalina i materiały XIX Zjazdu KPZR w całej pełni uwydatniają historyczne, o światowej doniosłości osiągnięcia i zwycięstwa partii Lenina-Stalina. Te historyczne dokumenty odzwierciedlają potężny rozwój gospodarki i kultury narodów radzieckich oraz nieprzerwany wzrost sił państwa radzieckiego, wkraczającego w nowy, wspaniały etap budownictwa komunizmu. Obrady Zjazdu uwydatniają równocześnie z całą jasnością pogłębiającą się kryzys systemu kapitalistycznego i odsłoniły podstawowe prawo ekonomiczne kapitalizmu.

Genialna praca towarzysza Stalina i dokumenty XIX Zjazdu KPZR stanowią drogowskaz dla naszej partii, polskiej klasy robotniczej i

całego naszego narodu w walce o pokój i budownictwo polski socjalizm. Głęboka analiza sił i tendencji rozwoju na arenie międzynarodowej dana przez towarzysza Stalina i omówiona na XIX Zjeździe wytycza jasną perspektywę walki o pokój, demokrację i socjalizm, stanowi potężny bodziec dla wzmocnienia aktywności, ofiarności i bojowości mas pracujących i ich oddania wielkiej sprawie pokoju i socjalizmu.

Dokumenty XIX Zjazdu KPZR podnoszą rolę partii marksistowsko-leninowskiej jako siły przewodniej narodu, rozszerzają zadania, prawa i obowiązki wszystkich członków partii.

Studiowanie materiałów XIX Zjazdu KPZR i pracy towarzysza Stalina, przyswojenie sobie zawartego w nich bogactwa ideowego, przez wszystkich członków naszej partii i najszersze masy pracujące, stanowią cenny wkład do wychowania ideologicznego i politycznego, uzbrojenia naszej partii, polskiej klasy robotniczej i całego narodu w jeszcze ostrzejszy oręż dla dalszej, wzmocnionej walki o pokój i socjalizm, o postęp, o Polskę socjalistyczną.

Sekretariat KC poleca w ciągu miesiąca listopada i grudnia br. zorganizować na szeroka skalę studiowanie i popularyzowanie historycz-

nych uchał XIX Zjazdu KPZR i genialnej pracy towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

W tym celu komitety wojewódzkie i powiatowe (miejskie, dzielnicowe) winny:

a) w aparacie partyjnym zorganizować studiowanie podstawowych dokumentów XIX Zjazdu przez wszystkich pracowników, przeprowadzać co tydzień seminaria, zabezpieczyć systematyczną konsultację i kontrolę przyswojenia materiału, przeprowadzić w ciągu 2 miesięcy w Warszawie 10-dniowe seminaria dla sekretarzy KP i KM.

b) we wszystkich szkołach partyjnych przeprowadzić 2 tygodniowe przestudiowanie podstawowych materiałów Zjazdu.

c) we wszystkich miastach i powiatach zorganizować odczyty dla aktywu miejskiego, powiatowego na temat: „Znaczenie XIX Zjazdu KPZR dla walki narodu polskiego o pokój i socjalizm”.

d) przeszkolić prelegentów i przeprowadzić w miastach otwarte zebrania POP, a na wsi zebrania członków partii i aktywu bezpartyjnego w gminie z referatem „Znaczenie XIX Zjazdu KPZR dla walki narodu polskiego o pokój i socjalizm”.

e) w Miesiącu przyjaźni polsko-radzieckiej w porozu-

mieniu z TPPR i TWP zorganizować publiczne odczyty w miastach powiatowych i wydzielonych. W miastach wojewódzkich i wydzielonych na bazie ośrodków szkolenia partyjnego przeprowadzić cykle odczytów na temat pracy towarzysza Stalina. Podobne cykle odczytów przeprowadzić na wszystkich wyższych uczelniach.

f) na zebraniach komitetów i aktywu Frontu Narodowego przewidzieć wystąpienie członków partii na temat znaczenia XIX Zjazdu i przemówienia towarzysza Stalina dla walki o pokój, demokrację i socjalizm.

Sekretariat KC poleca:

a) włączyć podstawowe materiały XIX Zjazdu do programów szkolenia partyjnego wszystkich stopni;

b) systematycznie omawiać w prasie pracę towarzysza Stalina i materiały XIX Zjazdu KPZR;

c) zorganizować na łamach prasy wymianę doświadczeń w zakresie form studiowania materiałów XIX Zjazdu;

d) zorganizować we wszystkich ośrodkach szkolenia partyjnego wystawy poświęcone XIX Zjazdowi i codziennie konsultacje dla studiujących te materiały;

e) zainicjować cykl wykładów o wynikach XIX Zjazdu przez „Wszechinną Radłową”.

Uroczyste wręczenie dyplomów laureatom Nagród Stalinowskich

Nowe wspaniałe sukcesy radzieckiej nauki i techniki

MOSKWA. W Akademii Nauk ZSRR odbyło się uroczyste wręczenie dyplomów i odznaczeń leżnej grupie laureatów Nagród Stalinowskich w dziedzinie nauki i wynalazczości za rok 1951. Wśród laureatów znajdują się wybitni uczeni, robotnicy — nowatorzy.

Laureatów powitał przewodniczący Komitetu Nagród Stalinowskich w dziedzinie nauki i wynalazczości przy Radzie Ministrów ZSRR, pre-

zes Akademii Nauk ZSRR — Aleksander Niesmetanow, podkreślając, że przyznawane co roku nagrody stalinowskie świadczą o wspaniałych sukcesach radzieckiej nauki i techniki.

Od chwili ustanowienia nagród im. Stalina zaszczytny tytuł laureata Nagrody Stalinowskiej otrzymało w dziedzinie nauki, przemysłu, transportu i rolnictwa — 8 470 osób.

Dziś w teatrze im. Al. Węgierki

UROCZYSTA AKADEMIA

Dziś, 6 bm. o godz. 18 w sali teatru im. Al. Węgierki, odbędzie się uroczysta akademie z okazji XXXV Rocznicy Wielkiej

Rewolucji Październikowej, zorganizowana przez Komitet Wojewódzki PZPR w Białymstoku.

(wp)

PRZEMÓWIENIE PRZEWODNICZĄCEGO KC PZPR PREZYDENTA A BOLESŁAWA BIERUTĄ

(Ciąg dalszy ze str. 1)

wana interesom kapitalistów, społeczeństwo nie może uwolnić się od panowania ślepych, żywiołowych sił w rozwoju społecznym. Co więcej, w takich warunkach nawet zdolność do podporządkowania sił przyrody jest ograniczona. Dlatego się tak nie tyle na skutek nieznaności praw przyrody, lecz w wyniku klasnych i samolubnych interesów kapitalistów.

Teoria naukowa marksizmu-leninizmu wiąże się niezerownie z praktyką rewolucyjną, z walką międzynarodowej klasy robotniczej o zniesienie wyzysku i ucisku kapitalistycznego, z proletariacką ideologią komunizmu — jako siłą kształtującą nowe społeczeństwo, wolne od podziału klasowego, od krzywd i tyranii, od ciemnienia człowieka przez człowieka. Nie może zatem być dobrym działaczem partyjnym ten, kto nie opanował podstawowych zdobyczy nowożytnej teorii społecznej — marksizmu — leninizmu. Najważniejszym orężem partii komunistycznej jest znajomość praw rozwoju społeczeństwa, na znajomości tych praw opiera się cała rewolucyjna strategia i taktyka partii.

Gruntowne więc przyswojenie sobie wszystkich zdobyczy teoretycznych marksizmu-leninizmu jest warunkiem skutecznego działania partii, prawidłowego kierunku jej działań. Nowa praca teoretyczna towarzysza Stalina i oparte na niej uchwały XIX Zjazdu, jego obrady i wyniki stanowią olbrzymi wkład ideologiczny, teoretyczny i organizacyjny do ogólnej skarbnicy marksizmu — leninizmu. Oto dlaczego zaznajomienie się z tym dorobkiem XIX Zjazdu jest tak ważne i niezbędne dla każdego członka partii, jeśli chce — jak uczy towarzysz Stalin — „zrozumieć sens wydarzeń, sens nowych procesów i potem umiejętnie kierować nimi zgodnie z ogólną tendencją rozwoju”.

W swej pracy o ekonomicznych problemach socjalizmu w ZSRR towarzysz Stalin odkrył i ustalił działanie praw ekonomicznych w społeczeństwie socjalistycznym. Podał on surowej krytyce błędne poglądy jakoby w ustroju socjalistycznym, w odróżnieniu od gospodarki kapitalistycznej, prawa ekonomiczne utraciły swój obiektywny charakter, to znaczy, że jakoby nie odzwierciedlały już prawidłowości procesów, dokonywujących się niezależnie od woli ludzkiej. Według uproszczonego i mylnego poglądu na rolę planowania, gospodarka społeczeństwa socjalistycznego może rzekomo być regulowana przez decyzje odpowiednich organów państwowych według dowolnej inicjatywy czy pomysłów ludzi, którzy tymi organami kierują. Towarzysz Stalin wskazał na niesłuszność takiego rozumowania. Prawa ekonomiczne również w ustroju socjalistycznym działają, podobnie jak prawa przyrody, to znaczy stanowią odbicie procesów dokonywujących się niezależnie od woli ludzi. Ale ludzie nie są przecież bezsilni zarówno wobec praw przyrody, jak i wobec praw rządzących gospodarką społeczną. Ludzie są w stanie badać i poznawać te prawa, uwzględniać je w swoich działaniach, ograniczać ich ujemny wpływ, wykorzystywać je na swój pożytek. Tak też czynią ludzie od wieków, rozszerzając swą wiedzę o prawach przyrody i zastosowując jej wyniki w swej działalności praktycznej. A więc potrafili okiełznać na przykład niszczycielskie działania rzek, budując tamy, wykorzystując ujemną siłę wód dla melioracji rolnych, młynów, elektrowni wodnych itp. Na poznawaniu praw przyrody i ich wykorzystaniu opierają się dzisiejsze zdobycze techniki, lotnictwa, komunikacji, żegluga itp. Tak samo ma się rzecz z prawami w dziedzinie zjawisk społecznych.

Działają one ślepo, niszcząc — dopóki nie zrozumieliśmy ich natury i nie nauczyliśmy się ich wykorzystywać zgodnie z potrzebami społecznymi. Prawa ekonomiczne współczesnej gospodarki kapitalistycznej powodują kryzysy, nieustanne perturbacje rynkowe, finansowe i w dziedzinie produkcji, ich skutkiem są wielkie klęski społeczne: bezrobocie, nędza i głód ludności robotniczej, ruina drobnych gospodarstw chłopskich itd.

W odróżnieniu od praw przyrody, gdzie odkrycie i wykorzystanie ich dla pożytku ludzi przebiega w sposób mniej lub bardziej gładki, w dziedzinie praw ekonomicznych zachodzą szczególne przeszkody. Pasożytnicze klasy społeczne stawiają zawsze gwałtowny opór wykorzystaniu i ujarzmieniu przez społeczeństwo niszczących praw ekonomicznych, ponieważ go dzieli to w ich klasne, klasowe interesy. Tylko rewolucyjna klasa społeczna — proletariacka — staje się rzeczywiście bojownikiem zmian społecznych, opartych na poznaniu praw ekonomicznych kapitalizmu przez marksistowską naukę społeczną. Tylko w drodze rewolucji proletariackiej w ZSRR zmienione zostały od podstaw społeczne stosunki produkcji zgodnie z poznaniem przez naukę marksistowską praw ekonomicznych, że stosunki produkcyjne między ludźmi muszą odpowiadać charakterowi sił wytwórczych.

Nauka marksistowska wykażała podstawową sprzeczność systemu gospodarczego kapitalizmu: proces produkcji w gospodarce kapitalistycznej ma charakter społeczny — w procesie produkcji uczestniczą masy najemnych robotników, ale wytworzony społecznie produkt staje się własnością prywatną fabrykanta. Ta nie dająca się pogodzić sprzeczność ujawnia się w okresowych kryzysach nadprodukcji i hamuje rozwój sił wytwórczych. Rewolucja proletariacka wyważyła kapitalistów, unarodowiła fabryki, uczyniła środkiem produkcji własnością społeczną i uregulowała nowe stosunki produkcyjne między ludźmi tak, aby sprzyjały one rozwojowi sił wytwórczych. Dzięki temu dalszy rozwój sił wytwórczych w gospodarce socjalistycznej mógł nabrać tak potężnego rozmachu, jak to widzimy w ZSRR i w krajach demokracji ludowej, gdzie środki produkcji stały się własnością społeczną. Dzięki temu znikły kryzysy i ich niszczycielskie skutki, znikło bezrobocie, a rosnąca nieprzerwanie i w coraz szybszym tempie produkcja społeczna może zaspokajać w coraz większym stopniu rosnące również potrzeby społeczeństwa. Wynika z tego, że rzecznikiem wykorzystania poznanych praw ekonomicznych w interesie społeczeństwa, w interesie jego nieprzerwanego rozwoju może być tylko rewolucyjna klasa społeczna. Należy przy tym mieć na uwadze, że istnieją ogólne prawa rozwoju społecznego wykryte dzięki materializmowi historycznemu jak np. wspomniane już prawo zmiany stosunków produkcyjnych w zależności od rozwoju sił wytwórczych. Te ogólne prawa zaliczane są przez towarzysza Stalina do „praw socjologicznych odnoszących się do wszystkich faz rozwoju społecznego” (Stalin, 5.IX. str. 168). Ponadto zaś w obrębie każdej formacji społeczno-gospodarczej, a więc i kapitalistycznej i socjalistycznej działają szczególne prawa ekonomiczne właściwe tylko tej formacji.

Praw ekonomicznych nie można znosić, czy zmieniać dowolnie. Można natomiast, poznawszy prawa ekonomiczne, ustalać warunki gospodarki społecznej w taki sposób, aby prawa ekonomiczne działały na korzyść rozwoju społecznego. W nowych wa-

runkach ekonomicznych stare prawa ekonomiczne tracą moc, ustępując miejsca nowym prawom.

W warunkach socjalizmu rozwój gospodarczy społeczeństwa pozostaje nadal procesem podporządkowanym obiektywnej konieczności, tj. obiektywnym prawom ekonomicznym. Ale są to już nowe prawa ekonomiczne, odpowiadające nowym stosunkom produkcyjnym, nowym warunkom gospodarki społecznej, są to prawa zgodne z potrzebami społeczeństwa, sprzyjające jego rozwojowi. Działanie tych praw traci dawny żywiołowy charakter, to znaczy, że rozumienie obiektywnych praw rozwoju gospodarczego łączy się ze świadomym działaniem milionów ludzi. Na tym właśnie polega zadanie nauki społecznej z jednej strony i zgodna z tą nauką działalność praktyczna ludzi — z drugiej strony. Oto dlaczego uzbrojenie naszych kadr partyjnych w teorię marksizmu — leninizmu, w wiedzę o prawach rozwoju społecznego, w poznanie praw ekonomicznych ma tak wielkie znaczenie dla naszego pomyślnego marszu naprzód. „Partia proletariatu — uczy towarzysz Stalin — jeśli chce być prawdziwą partią, winna przede wszystkim posłać znajomość praw rozwoju produkcji, znajomość praw ekonomicznego rozwoju społeczeństwa”.

Pracę teoretyczną towarzysza Stalina — to potężny oręż ideowy, który uzbierał miliony i setki milionów ludzi w jasną świadomość celów naszego marszu naprzód, który otwiera przed całą międzynarodową klasą robotniczą poręczającą do walki i twórczej pracy wspaniałą i niezawodną perspektywę zwycięstwa.

Na czym polega szczególnie, historyczne znaczenie XIX Zjazdu KPZR?

Zjazd dokonał przeglądu osiągnięć za okres obfitujący w wielkie wydarzenia o światowym — historycznym znaczeniu, jakie miały miejsce na przestrzeni ostatnich trzynastu lat, tj. w okresie pomiędzy XVIII i XIX zjazdami.

Jak wiemy, był to okres II wojny światowej, okres największych od czasu wielkiej rewolucji proletariackiej starć, wstrząsów, walk i przeobrażeń w powszechnych dziejach ludzkości. Już sam ten fakt — dokonanie bilansu dobyczy sił rewolucyjnych za okres tak doniosły w historii społecznej — określa wyjątkowo i szczególną rolę XIX Zjazdu partii, której polityka zdecydowała o pomyślnym dla proletariatu całego świata wynikach tego doniosłego okresu historycznego.

Jakże jest ten bilans minionych trzynastu lat, jak przedstawia się w szczególności układ sił klasowych na światłotwórczym arenie walki dwóch przeciwstawnych sobie systemów społecznych: kapitalizmu i socjalizmu — w wyniku II wojny światowej, w wyniku zwycięstw odniesionych w tym okresie przez obóz postępu, demokracji i socjalizmu nad obozem najbardziej agresywnego w tej wojnie faszyzmu hitlerowskiego i japońskiego?

Ogólne wyniki II wojny światowej i przeobrażeń jakie wniosła ona w życie narodów świata są, oczywiście, powszechnie znane. Ale obrady XIX Zjazdu i opublikowana w przeddzień Zjazdu genialna praca towarzysza Stalina zawierająca głęboką naukową analizę ekonomiczną i polityczną tych przeobrażeń. Zakwiera ona zasadniczą na uwagę ocenę nowego układu sił i stosunków klasowych w świecie, które ukształtowały się w wyniku tych wielkich, historycznych procesów społecznych i określają obecną sytuację międzynarodową oraz perspektywę dalszego jej rozwoju.

Któż z nas nie odczuwa, że okres historyczny, w którym wypadło żyć i działać naszemu pokoleniu, jest okre-

sem przełomowym w dziejach całej ludzkości. Stary, przegniły świat kapitalistyczny, oparty na krzywdzie, tyranii i wyzysku ludu pracującego, zleje nienawiścią i zbrodnią, wjąc się we własnych sprzecznościach. Ale równocześnie nowy świat, świat socjalizmu, rośnie w siły i staje się z każdym rokiem potężniejszy. Zapoczątkował on nową, sprawiedliwą, nieporównanie bardziej twórczą i szczęśliwą epokę, w której zniknie raz na zawsze wszelki podział społeczeństwa na klasy, na tyranów i niewolników, magnatów i nędzarzy, wyzyskiwaczy i wyzyskiwanych. W epokę znikną raz na zawsze wojny i grabież słabszych narodów przez silniejsze, człowiek pozostanie silniejszy i bardziej prawdziwy i na zawsze wolny od strachu, od głodu i nędzy, od ludobójstwa i nienawiści pomiędzy ludźmi. Epoka ta otwiera przed całą ludzkością niewyczerpane źródła potęgi twórczej i nowe niezmiernie możliwości nieprzerwanego postępu, porywające perspektywy rozwoju myśli poznawczej człowieka, jego nowej i olbrzymiej roli w przekształcaniu przyrody. Któż z nas nie rozumie, że właśnie teraz w obecnym okresie historycznym, odbywa się decydujące starcie starych form życia społecznego z nowymi jego formami kształtującymi nową epokę dziejową. Któż z nas nie widzi, że w wyniku minionych wojen światowych zmieniło się oblicze świata. Rośnie w siły rewolucyjna klasa robotnicza, której pierwsza, przodująca, „szturmowa brygada”, kierowana przez największych geniuszów ludzkości — Lenina i Stalina, po obaleniu 35 lat temu władzy kapitalistów i obszarów, zniósła wyzysk człowieka przez człowieka, utrwaliła zwycięsko nowy ustroj społeczny — socjalizm. Któż z nas dziś nie zdaje sobie sprawy, że ten nowy ustroj społeczny w ciągu minionych 35 lat wielokrotnie dowiódł przed całym światem swej nieporównywalnej wyższości nad starym kapitalistycznym ustrojem społecznym.

Związek Radziecki jest dziś państwem, którego moc wewnętrzna opiera się na nie wzruszonym fundamencie jedności moralno-politycznej całego 200-milionowego społeczeństwa radzieckiego. Oparte na takim fundamencie moralno-politycznym państwo jest niezwyciężone.

Świadczyła o tym drugocieczna klęska faszyzmu hitlerowskiego i faszyzmu japońskiego w czasie II wojny światowej.

Nie bacząc na doświadczenia niedawnej przeszłości imperializmu, kierujące nim awanturnicze grupy niepokojonych w swej chciwości grabieżców — usiłują za wszelką cenę popchnąć raz jeszcze świat do nowej stoczki bardziej niszczącej wojny w nadziei, że to uratuje od zagłady ich sytem tyranii, odsunie nienawistną dla nich groźbę zwycięstwa nowej epoki rozwoju ludzkiego.

Odrażająca, ludobójcza, agresywna i grabieżcza polityka imperialistycznych podżegaczy wojennych dyskredytuje ich coraz bardziej w opinii świata i wzmacniać będzie wzrost światowych sił obozu pokoju.

XIX Zjazd, odsłaniając grabieżczy i ludobójczy charakter gospodarki kapitalistycznej, zademonstrował równocześnie potężny rozkwit sił i zadań twórczych ZSRR oraz krajów budujących socjalizm. Wielkie, historyczne znaczenie XIX Zjazdu polega na tym, że nakreślił on warunki i zadania stopniowego przejścia do następnej, wyższej fazy rozwoju gospodarczego ZSRR, przejścia od socjalizmu do komunizmu. Po raz pierwszy zadanie to ujęte zostało w sposób konkretny w oparciu o istniejące już osiągnięcia produkcyjne i jasny program dalszych zadań. Zatwierdzony przez Zjazd plan pięcioletni jest wielkim krokiem na drodze stopniowej realizacji tych zadań.

Wreszcie wielkie światowe znaczenie XIX Zjazdu polega na tym, że był on potężną demonstracją solidarności międzynarodowej wszystkich partii komunistycznych i robotniczych, które stoją dziś na czele walki sił postępowych o pokój i demokrację, o niezawisłość narodową i socjalizm.

Historyczne przemówienie towarzysza Stalina w dniu zakończenia obrad Zjazdu nakreśliło przed światowym ruchem robotniczym jasne zadania i metody walki, wskazało perspektywę i drogi wiodące do zwycięstwa.

Prace XIX Zjazdu zawierają w sobie wielki i porywający program walki o światłą przyszłość narodów, budujących nowe życie. Zjazd potężnym reflektorem nauki marksistowsko-leninowskiej oświetlił drogi dalszego rozwoju sił obozu socjalizmu, ich zadania w obronie pokoju,

wolności i dobrobytu mas pracujących. Obrady Zjazdu stanowią wspaniałą szkołę budownictwa socjalistycznego i niezrównany wzór jednolitej partii jako przodującej siły, kroczącej na czele narodu w jego zwycięskim pochodzie do komunizmu.

Jakież podstawowe i najważniejsze zadania wypływają z doświadczeń i nauk XIX Zjazdu dla naszego aktywnego partyjnego?

Wielkie nasze zwycięstwo wyborcze jest wymownym dowodem słuszności naszej linii politycznej, trafności platformy Frontu Narodowego, jest wymownym świadectwem wzrostu autorytetu naszej partii i jej nierozdzielnej więzi z masami.

Praca nasza przyniosła owoce. Twórcze przeobrażenia społeczne przeniknęły głęboko do najbardziej zacofanych zakątków, objęły kraj cały.

Pamiętajmy jednak, że jesteśmy dopiero na początku drogi — czekają nas wielkie zadania, które wymagają pogłębienia świadomości milionów mas.

Jednym z najważniejszych zadań jest twórcze wykorzystanie nauk XIX Zjazdu w zastosowaniu do konkretnych zadań budownictwa socjalistycznego w Polsce. Zadaniem naszym jest podniesienie poziomu naszej pracy ideologicznej. Obrady Zjazdu dają nam olbrzymi materiał do ubojowania ideologicznego na szerszych szeregach, dla walki o podnoszenie świadomości najszerszych mas pracujących. Winniśmy, wykorzystując dorobek ideowy Zjazdu, jeszcze bardziej wzmocnić naszą pracę propagandową i wychowawczą, uczynić z nowych zdobyczy nauki stalinowskiej poważny oręż w walce z przeżytkami ideologii burżuazyjnej, wzmocnić aktywność i bojowość wszystkich organizacji partyjnych przez podniesienie ich pracy masowo-politycznej oraz ich inicjatyw organizacyjnej. Ponieśmy wielki dorobek ideowy Zjazdu w najszersze masy, niech budzi w nich wiarę w przyszłość i wolę do dalszych wysiłków w budownictwie socjalistycznym.

Niechaj pobudzające do działania idee XIX Zjazdu i mobilizujący apel towarzysza Stalina do partii komunistycznych i robotniczych natchną nas zapałem do dalszej walki o pokój i światło, do walki o jak najrychlejsze pełne zwycięstwo socjalizmu w naszej Ojczyźnie.

Delegacja KC PZPR złożyła sprawozdanie z obrad XIX Zjazdu KPZR

(Ciąg dalszy ze str. 1)
z podżegaczami wojennymi”. „Na doświadczeniach Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego uczmy się walczyć i zwyciężać” — oto wyrażające uczucia zgromadzonych, hasła, którymi udekorowano wielką halę.

Naradę otworzył przewodniczący delegacji KC PZPR na XIX Zjazd KPZR przewodniczący KC PZPR — Prezydent Bolesław Bierut, który wygłosił następnie przemówienie o historycznym znaczeniu pracy Józefa Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” i XIX Zjazdu KPZR.

Po przemówieniu zebrani długo manifestują, skandują:

„Stalin — Stalin”, „Stalin — Bierut”.

Z kolei referaty sprawozdawcze wygłosili członkowie delegacji KC PZPR na XIX Zjazd KPZR — sekretarze KC PZPR: Edward Ochab — pt. „Wykorzystać nauki XIX Zjazdu KPZR dla podniesienia politycznej i organizacyjnej pracy partii” i Franciszek Mazur — pt. „Gospodarcze zagadnienia XIX Zjazdu KPZR i ich znaczenie dla Polski”. (Referat tow. Ochaba — na str. 3, referat tow. Mazura zamieścimy w jednym z najbliższych numerów).

Zgromadzony aktyw Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wyrażał swą nie-

złomną, wolę wykorzystania w pełni w codziennej pracy genialnych wskazań wielkiego Zjazdu Partii Lenina — Stalina, która przewodzi klasie robotniczej całego świata w jej walce o pokój między narodami i zwycięstwo sił postępu.

Następnie odczytana została wśród gorących oklasków uchwała Sekretariatu KC PZPR w sprawie studiowania podstawowych materiałów XIX Zjazdu KPZR oraz pracy towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”. (tekst uchwały podajemy na str. 1).

Odsłupianiem „Międzynarodówki” zakończono zgromadzenie.

Wykorzystać nauki XIX Zjazdu KPZR dla podniesienia politycznej i organizacyjnej pracy partii

Referat sekretarza KC PZPR tow. Edwarda Ochaba

Drodzy towarzysze!

Na XIX Zjazd KPZR skierowane były oczy całego świata. Nie tylko setki milionów przyjaciół Związku Radzieckiego, ale również imperialiści i wrogowie z napiętą uwagą słuchali każdego słowa wypowiedzianego na Zjeździe.

Nigdy prasa burżuazyjna nie poświęcała tyle miejsca zjazdowi i uchwałom WKP(b), nigdy nie było tyle źle maskowanej trwogi i bezsilnej wściekłości w komentarzach burżuazyjnych oszczerców, jak w okresie XIX Zjazdu, który zdemaskował nie tylko zbrodniczy charakter polityki imperialistycznych podżegaczy wojennych, ale również postępujący rozkład, rozgardiasz, wewnętrzne sprzeczności i wewnętrzna niemoc obozu imperialistycznego, a równocześnie był wspaniałą demonstracją zwycięskiej potęgi Związku Radzieckiego, kroczącego na czele zwartego i nieustannie rosnącego w siły obozu pokoju i postępu.

Z głęboką miłością, bezgranicznym zaufaniem i uzasadnioną dumą proletariacką patrzyli na XIX Zjazd i wchłaniali każde słowo, wypowiedziane z jego trybuny, nie tylko ludzie pracy 200-milionowego Związku Radzieckiego i 600-milionowych krajów demokracji ludowej Europy i Azji, ale również setki milionów ludzi, walczących o swe najbardziej prymitywne prawa ludzkie i narodowe w bestialsko uciskanych przez imperializm krajach kolonialnych i zależnych oraz miliony naszych braci klasowych w samych krajach imperialistycznych, nie wyłączając Stanów Zjednoczonych.

Z dumą słuchały wyzwolone narody i wszystkie żywe, twórcze, postępowe siły ludzkości głębokiego referatu towarzysza Malenkowa, podsumowującego wspaniałe wyniki gigantycznej pracy i walki narodów radzieckich, osiągnięte pod kierownictwem WKP(b) w ciągu ostatnich 13 lat, dzielących nas od XVIII Zjazdu wielkiej partii Lenina i Stalina.

Radosne bicie serc milionów ludzi pracy w całym świecie wtórowało burzliwym oklaskom delegatów XIX Zjazdu, witających słowa towarzysza Malenkowa:

„Historyczne zwycięstwo narodu radzieckiego w wielkiej wojnie narodowej, przedterminowe wykonanie planu czwartej pięcioletki, dalszy rozwój gospodarki narodowej, podniesienie dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego życia narodu radzieckiego, umocnienie jego siły moralnej i politycznej społeczeństwa radzieckiego i przyjaźni narodów naszego kraju, zespolenie wokół Związku Radzieckiego wszystkich sił obozu pokoju i demokracji — oto główne wyniki potwierdzające słuszność polityki naszej partii”.

XIX Zjazd dał głęboką, wszechstronną ocenę sytuacji międzynarodowej, wychodząc z założeń i opierając się na wskazaniach genialnej pracy towarzysza Stalina: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

Praca ta stanowi największą doniosłość, rozwinięcie zasad marksizmu - leninizmu, jest szczytowym dziś osiągnięciem ducha ludzkiego, jasno oświeca naród radziecki i całej ludzkości drogę ku słonecznemu jutru, ku komunizmowi.

Przeżywalimy wszyscy fascynujący wpływ tego genialnego dzieła, a delegacja nasza, która miała zaszczyt i szczęście uczestniczyć na XIX Zjeździe, mogła bezpośrednio obserwować i stwierdzić, że twórcza praca towarzysza Stalina stanowiła teoretyczną bazę wszystkich wystąpień delegatów historycznego Zjazdu.

W referacie towarzysza Malenkowa i w wystąpieniach towarzyszy Molotowa, Chruszczowa, Beril, Mikołajowa, Woroszyłowa, Bułganina, Susłowa, Kaganowicza i innych delegatów, w całej pracy Zjazdu przebiegał ten sam spokój, płynący z głębokiego poczucia siły Związku Radzieckiego, ta sama niewzruszona wiara w przyszłość, w zwycięstwo komunizmu, którą technicznie epokę dzieła towarzysza Stalina.

XIX Zjazd powziął uchwałę w sprawie programu KPZR zalecającą „przy ponownym opracowaniu programu kierować się podstawowymi tezami pracy towarzysza Stalina: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

Opierając się na genialnej pracy towarzysza Stalina, XIX Zjazd mógł po raz pierwszy w dziejach postawić w sposób konkretny problem stopniowego przejścia narodów radzieckich od socjalizmu do komunizmu.

„Olbymie znaczenie dla teorii marksistowsko - leninowskiej — mówił tow. Malenkow — dla całej naszej działalności praktycznej ma opublikowana właśnie praca towarzysza Stalina: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

W pracy tej zostały wszechstronnie zbadane prawa produkcji społecznej i podziału dóbr materialnych w społeczeństwie socjalistycznym, określone naukowo podstawy rozwoju ekonomiki socjalistycznej wskazane drogi stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu”.

XIX Zjazd jasno określił perspektywę dalszego, wszechstronnego rozwoju Związku Radzieckiego na drodze do komunizmu, umocnienia jego gospodarki i siły obronnej, wszechstronnego rozwoju kultury i podniesienia poziomu życia materialnego mas pracujących, wszechstronnego zacieśnienia łączności wielkiego Kraju Rad z bratnimi krajami demokracji ludowej i wszystkimi siłami broniącymi pokój i postępu.

Centralnym zagadnieniem, które stało przed XIX Zjazdem, tak jak ono stało przed całą ludzkością, było zagadnienie mobilizacji wszystkich sił postępowych w celu obrony pokoju i pokrzywania zbrodniczych planów wojennych agresorów imperialistycznych.

Analiza sytuacji międzynarodowej, dana w genialnej pracy towarzysza Stalina i w referacie towarzysza Malenkowa, wykazała z całą jasnością, jak szybko i nieustannie rosną siły obozu pokoju, rosną ich przewaga nad skłóconymi wewnątrz siłami imperializmu i wojny.

Partia Związku Radzieckiego w obradach XIX Zjazdu, podobnie jak w całej swej poprzedniej działalności, wykazała niezrównany hart i opanowanie w obliczu prowokacji imperialistycznych, wykazała, że z ufnością i spokojem patrzy w przyszłość, ale równocześnie nie lekceważy groźących niebezpieczeństw i ani na chwilę nie zapomina o konieczności nieustannego umacniania sił obronnych wielkiego Kraju Rad.

Zadania partii w dziedzinie polityki zagranicznej jasno sformułował towarzysz Malenkow:

1 kontynuować walkę przeciwko przygotowaniu i rozpętywaniu nowej wojny, zespalać w imię utrzymania pokoju potężny, antywojenny front demokratycznych, zacieśniać więzy przyjaźni i solidarności ze zwolennikami pokoju na całym świecie. Wytrwale demaskować wszelkie przygotowania do nowej wojny, wszelkie knowania i intrzygi podżegaczy wojennych;

2 prowadzić nadal politykę współpracy między narodowej i rozwoju stosun-

ków handlowych ze wszystkimi krajami;

3 umacniać i rozwijać stosunki nierozdzielnej przyjaźni z Chińską Republiką Ludową, z europejskimi państwami ludowo-demokratycznymi — z Polską, Czechosłowacją, Rumunią, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiec, Koreańską Republiką Ludową-Demokratyczną i z Mongolską Republiką Ludową;

4 nieustannie wzmacniać potęgę obronną państwa radzieckiego i wzmacniać naszą gotowość do udzielenia drugącej odprawy wszelkim agresorom”.

Nie tylko delegaci Zjazdu, nie tylko naród radziecki, ale również naród polski i wszystkie narody krajów demokracji ludowej, wszystkie postępowe siły ludzkości solidaryzują się z pokojowymi celami polityki zagranicznej KPZR, sformułowanymi przez towarzysza Malenkowa i towarzysza Molotowa, który również podkreślił, że:

„Walcząc o zapewnienie pokoju, my, ludzie radziecy, nie zapominamy ani na chwilę, że konieczna jest należyta czujność i gotowość do aktywnego odparcia wszelkiej agresji ze strony wojowniczego obozu imperialistycznego.

Bez tego nie można bronić naprawdę sprawy zachowania i utrwalenia pokoju.

Obecny Zjazd partyjny będzie świadectwem, jak bardzo wzrosły i okrzepły siły Związku Radzieckiego, ojczyzny zwycięskiego socjalizmu.

Wykona on też swe główne zadanie — oświecenia mocnym światłem marksizmu-leninizmu dalszych dróg do nowych i jeszcze chlubniejszych zwycięstw socjalizmu w naszym kraju i do dalszego jeszcze szerszego i potężniejszego zespolenia międzynarodowych sił demokratycznych w imię obrony pokoju na całym świecie”.

Naród polski, będący obiektem zaciekłych ataków imperialistów amerykańskich i zachodnio-niemieckich, szczególnie głęboko odczuwa życiową doniosłość dla Polski i światowe znaczenie dyktów XIX Zjazdu w sprawie pokojowej polityki zagranicznej i dalszego wzrostu siły gospodarczej i obronnej Związku Radzieckiego, naszego wyzwoliciela i potężnego sprzymierzeńca.

Nie tylko nasza partia, ale i cały naród polski całkowicie solidaryzuje się z dążeniami KPZR do pokojowego uregulowania spornych problemów międzynarodowych, do pokojowego współistnienia i współzawodnictwa państw o różnych ustrojach społecznych.

Za towarzyszem Malenkowem możemy powtórzyć:

„Jesteśmy przekonani, że w pokojowym współzawodnictwie z kapitalizmem, socjalistyczny system gospodarki będzie z roku na rok coraz dobitniej wykazywał swą wyższość nad kapitalistycznym systemem gospodarki”.

Genialna praca towarzysza Stalina, analizująca sytuację międzynarodową i nie dające się pogodzić sprzeczności międzyimperialistyczne w okresie pogłębiającego się kryzysu całego systemu kapitalistycznego, wykazuje z całą logiką, że sprzeczności te rodzą tendencje do wojny między imperialistami. Ta analiza towarzysza Stalina nie wątpliwie będzie dodatkowym bodźcem dla jeszcze szerszego rozwoju walki milionów ludzi w całym świecie pod sztandarem obrony pokoju.

Warto podkreślić, że w okresie XIX Zjazdu i bezpośrednio po Zjeździe, nie tylko prasa postępową, ale również i prasa burżuazyjna musiała wielokrotnie przyznać — wprawdzie w słowach pełnych złe maskowanego strachu — że uparte fakty potwierdzają i ilustrują tezy Stalina o nie dających się pogodzić sprzecznościach w obozie imperialistycznym.

„Paris Presse” zamieszcza artykuł senatora RPF — Dobre, poświęcony rozbieżnościom w łonie obozu kapitalistycznego. „Przemówienie Stalina każe nam zastanowić się nad wyborem, który stał przed zachodem i którego za chód dokonał w sposób niekorzystny.

Droga, którą idziemy dotychczas, prowadzi nas do katastrofy. Zmierzamy ku katastrofie Francji, która nie jest w stanie sama walczyć przeciw swym wrogom w Indochinach, przeciw swym sprzymierzeńcom w Afryce północnej i przeciw swym niemieckim partnerom w Europie.

Zbliżamy się ku wzmożonej izolacji Wielkiej Brytanii, ku rozszerzeniu wpływu amerykańskich na naszych terytoriach zamorskich i ku protektoratowi USA nad Europą.

Spadek poziomu życia narodów europejskich w porównaniu z poziomem życia w USA stanowić będzie dodatkową przyczynę naszej słabości.

Trzeba się liczyć z politycznymi emocjami, które są mocniejsze od interesów. „Naprawdę łatwo może się okazać, że Stalin miał rację”.

Korespondent AFP pisze: „Oświadczenie gen. Ramcke i aktywność byłych członków SS wywołały wielkie poruszenie w kołach parlamentarnych Wielkiej Brytanii. W tamtejszych kołach z wielkim niepokojem obserwuje się rozwój sytuacji zarówno w zakresie niemieckiej polityki wewnętrznej jak i w zakresie stosunków handlowych z zagranicą.

Zjazd w Werden, który nastąpił po przyznaniu odszkodowania Kruppowi i odrodzeniu się niemieckiej konkurencji, godzącej boleśnie w Wielką Brytanię, powoduje, iż prasa brytyjska żąda zajęcia konkretnego stanowiska wobec problemu niemieckiego.

Prowadzi to do tego, iż koła parlamentarne oraz szeroka opinia publiczna wykazują coraz większe zrozumienie dla obaw francuskich w stosunku do Niemiec”.

Deputowany J. Reeves, który należy do komitetu wykonawczego Labour Party, oświadczył korespondentowi AFP, iż: „Czy się to komu podoba czy nie, przebieg zjazdu w Werden stanowi ilustrację tezy Stalina, iż imperialistyczne sprzeczności w obozie mocarstw zachodnich mogą spowodować rozbić sojuszu atlantyckiego”.

Można by mnożyć przykłady złego humoru i złego samopoczucia burżuazyjnych dziennikarzy i polityków, ale myślę, że wystarczy ograniczyć się do zaznaczenia, iż bieg wypadków historycznych zmusi wrogów do jeszcze bardziej jaskrawych stwierdzeń, że Stalin i KPZR słusznie przewidywali ten bieg wypadków — mówili prawdę. Oczywiście dla imperialistów bardzo gorzki będzie smak tej prawdy.

Analiza sytuacji międzynarodowej, dana przez XIX Zjazd, ma ogromne znaczenie dla wszystkich partii komunistycznych i robotniczych, ułatwi im ich praktyczną, codzienną walkę o pokój, o mobilizację mas pod sztandarami obrony niezawisłości narodowej i demokratycznych praw ludu.

Wyjątkowe, historyczne znaczenie dla międzynarodowego ruchu robotniczego mają genialne wskazania towarzysza Stalina, który w przemówieniu na Zjeździe jasno określił zadania i kierunek pracy partii komunistycznych i robotniczych oraz ruchów postępowych i wyzwolńczych w całym świecie.

Towarzysz Stalin wykazał, jak nierozdzielnie spleta się polityka Związku Radzieckiego z obroną pokoju, a walka

mas robotniczych i chłopskich popierających pokojową politykę Związku Radzieckiego z obroną ich własnych narodowych interesów.

„Ta szczególna cecha wzajemnego poparcia — mówił towarzysz Stalin — tłumaczy się tym, że interesy naszej partii nie tylko nie są sprzeczne, lecz przeciwnie, pokrywają się całkowicie z interesami milijonów pokój narodów. Co się tyczy Związku Radzieckiego, to jego interesy są w ogóle nieodłączne od sprawy pokoju na całym świecie”.

Analizując warunki obecnego okresu walki partii komunistycznych i robotniczych, towarzysz Stalin ze szczególną siłą podkreślił ich zadania w walce o prawa narodów i w walce o demokratyczne prawa ludu.

44 delegacje zagraniczne, uczestniczące na Zjeździe i miliony członków partii komunistycznych i robotniczych na całym świecie, wchłaniały słowa towarzysza Stalina, wskazujące, że jedynie partie komunistyczne mogą dziś podnieść porzucony przez burżację sztandar swobod burżuazyjno-demokratycznych i sztandar niepodległości narodowej i suwerenności narodowej.

Towarzysz Stalin wskazał, że partie komunistyczne i robotnicze w krajach kapitalistycznych mogą wzorować się na przykładach Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, pracują i walczą przeciw naskroś reakcyjnej burżuazji w znacznie łatwiejszych warunkach, aniżeli walczyła partia bolszewików. Słowa wielkiego wodza międzynarodowego proletariatu tchnęły niewzruszoną wiarą i zacieśniały setkom milionów ludzi tę niewzruszoną wiarę, że przyszłość należy do partii komunistycznych i robotniczych, że „brygady szturmowe” będą powstały w coraz to nowych krajach, tak jak już powstały na ogromnym obszarze od Chin i Korei do Czechosłowacji i Węgier.

Potężnym echem w całym świecie rozległy się słowa towarzysza Stalina:

„Niech żyje pokój między narodami! Precz z podżegaczami wojennymi!”

Zaden z poprzednich zjazdów WKP(b) nie miał tak ogromnego międzynarodowego znaczenia i nie podkreślał tak dobitnie, jak XIX Zjazd kierowniczej międzynarodowej roli Związku Radzieckiego w walce o pokój i postępowe prawa ludu i niepodległość narodów.

Z wystąpień delegatów Zjazdu przebiegało głębokie poczucie odpowiedzialności Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego nie tylko za państwową politykę Związku Radzieckiego na terenie międzynarodowym, ale również odpowiedzialności wobec bratnich partii komunistycznych i robotniczych. Partie te uczyły się na przykładach Komunistycznych Partii Związku Radzieckiego i wiodą w Kraju Rad czołową brygadę szturmową światowego ruchu rewolucyjnego, z największym zaufaniem odnoszą się do słów partii Lenina i Stalina, gdyż praktyka wielu lat przekonała międzynarodowy ruch robotniczy, że słowa te są nieomylnym kompasem, pozwalającym orientować się w labiryncie trudnych i skomplikowanych wypadków życia międzynarodowego, są niezastąpioną pomocą w pracy i walce tych partii o pokój i postępowe, o swobodę demokratyczne i niepodległość własnego narodu.

Na Zjeździe operowano często faktami i cyframi, bez szczególnych komentarzy, ale wymowa tych faktów i cyfr posiadała tak nieodpartą siłę przekonania, że działała jak najlepszy propagandysta. Cóż mógłby przeciwstawić burżuazja i obszarnicy, rządzący w Turcji, Egipcie, Iranie w zależnych od imperializmu krajach Ameryki Po-

łudniowej, czy nawet w krajach kapitalistycznych, nieodpartej wymowie faktów, przytoczonych np. w przemówieniu towarzysza Beril, dającego wzór, jak należy operować materiałem faktycznym, jak z nieodpartą siłą logiki bić tym materiałem wroga klasowego.

Fakty i cyfry przytoczone przez towarzysza Berilę muszą przemówić i przekonać każdego uczciwego człowieka, rzetelnie myślącego o tym, jak dźwignąć i podnieść własny naród, jak zabezpieczyć mu tak wszechstronne możliwości rozwoju i taki rozkwit, jaki został już osiągnięty przez kraj socjalizmu.

Towarzysz Berila demaskował awanturniczą politykę imperialistów amerykańskich i spokojnie przestrzegał:

„Kryzys ekonomiki Stanów Zjednoczonych nadciąga nieubłaganie, nie zdołają mu zapobiec żadne wybiegi ani awanturnicze poczynania rekinów finansowych.

Przyspieszając wyścig zbrojeń, przystosowując całą swą ekonomikę do celów przygotowań wojennych, lekają się pokój więcej niż wojnę, chociaż nie ulega wątpliwości, że jeśli rozpętają wojnę, przyspieszą jedynie swoje bankructwo i swą zagładę...”

„Tylko beznadziejni głupcy mogą przypuszczać, że prowokacjami można zastraszyć ludzi radzieckich... Z niezachwianym spokojem naród radziecki kontynuuje swą twórczą, pokojową pracę”.

„Wierzy on niezłomnie w siłę i potęgę swego państwa i swojej armii, zdolnej do zadanania drugącej, ciosu tym, którzy ośmielią się napasać na naszą ojczyznę — swojej armii, zdolnej do odebrania im na zawsze ochoty do zamachów na granice Związku Radzieckiego”.

Równocześnie towarzysz Berila przytaczał cyfry, ilustrujące potężny, wszechstronny rozwój Związku Radzieckiego, historyczne sukcesy stalinowskiej polityki narodowościowej, szczególnie szybki rozwój radzieckich republik wschodnich — Uzbekkiej, Kazachskiej, Kirgiskiej, Turkmeńskiej i Tadżyckiej. „Produkcja wielkiego przemysłu tych republik w okresie od 1928 r. do 1951 r. wzrosła 22-krotnie, podczas gdy w całym ZSRR wzrosła ona w tymże czasie 16-krotnie”.

W pigułę wymienionych republikach, liczących razem około 17 milionów mieszkańców, produkuje się trzy razy więcej energii elektrycznej niż w Turcji, Iranie, Pakistanie, Egipcie, Iraku, Syrii i Afganistanie, liczących łącznie 156 milionów mieszkańców”.

„Pod względem technicznego wyposażenia gospodarki rolnej — mówi dalej towarzysz Berila — radzieckie republiki wschodnie stoją znacznie wyżej od najbardziej rozwiniętych krajów kapitalistycznych Europy”.

Niepodobna przytoczyć tu wszystkich argumentów z niezwykle bogatego w treść przemówienia towarzysza Beril, nie chciałbym jednak pominąć cytatu, ilustrującego rozwój szkolnictwa wyższego.

„W chwili powstania władzy radzieckiej było w naszym kraju 96 wyższych uczelni, które poza nielicznymi wyjątkami, znajdowały się w najważniejszych ośrodkach Rosji. Na uczelniach tych studiowało 117 tysięcy osób.

W chwili obecnej jest w ZSRR 887 wyższych uczelni, w których studiuje 1.400 tysięcy osób. Na Ukrainie kształcił się 216 tysięcy studentów, w radzieckich republikach Azji Środkowej — 104 tysięcy, w republikach zakaukaskich — 80 tysięcy, na Białorusi — 35 tysięcy, w nadbałtyckich republikach radzieckich 37 tysięcy studentów.

Dalszy ciąg na str. 4

Wykorzystać nauki XIX Zjazdu KPZR dla podniesienia politycznej i organizacyjnej pracy partii

Referat sekretarza KC PZPR tow. Edwarda Ochaba

Ciąg dalszy ze str. 3

Pod względem rozwoju szkolnictwa wyższego republiki radzieckie znacznie wyprzedziły nie tylko zagraniczne kraje wschodu, lecz i kraje Europy zachodniej.

Każdy uczelny i rzetelny student faktycznie nie tylko w zaoferowanej Turcji czy krajach arabskich, ale i w kapitalistycznych krajach Europy będzie musiał uznać, że nie gdyś zaoferane i biedne kraje Środkowej Azji, podobnie jak wszystkie inne bratnie republiki, w ciągu stosunkowo niedługich lat władzy radzieckiej stały się przodującymi, bogatymi krajami o silnej gospodarce i wszechstronnie rozwiniętej kulturze, bezapelacyjnie górującymi nad krajami kapitalistycznymi.

Myszę, że zwłaszcza nasi propagandyści i agitatorzy winni szczegółowo analizować takie wystąpienia na XIX Zjeździe, jak np. towarzysze Berii, Mikołajowa, Susłowa, Poskrebyszewa i uczyć się u nich, jak należy operować materiałem faktycznym, jak pokazywać twórczą siłę socjalizmu na konkretnych przykładach, jak obezwładniać i zmuszać do milczenia wrogą propagandę przez właściwy dobór i umiejętne wykorzystanie niepozornie suchych cyfr i faktów.

Należy również wykorzystać w naszej propagandzie liczne już, pełne bezsilnej wściekłości i zła maskowanej melancolii artykuły prasy burżuazyjnej, która nie jest w stanie ukryć swego głębokiego zaniepokojenia w obliczu cyfr i faktów, podanych na Zjeździe, ilustrujących dotychczasowy, pełny rozwój Związku Radzieckiego, który na przykład w dziedzinie produkcji przemysłowej już w 1951 r. produkował z górą dwukrotnie więcej, niż w przedwojennym roku 1940.

Jako nieodparte a fatalne dla imperializmu wnioski muszą nasuwać się każdemu rzetelnemu badaczowi, każdemu patriocie, który pragnie szczęścia i rozkwitu swego kraju, gdy porównuje cyfry, przytoczone w referacie towarzysza Malenkowa, ilustrujące rozwój produkcji przemysłowej Związku Radzieckiego, która w okresie od 1929 do 1951 roku wzrosła niemal 13-krotnie, podczas gdy w Stanach Zjednoczonych, które przecież nie znalazły niszczących na stepach drugiej wojny światowej, a na odwrót, wzbogaciły się na tej wojnie, wzrost produkcji w porównywanym okresie jest zaledwie dwukrotny, mimo oddziaływania tzw. koreańskiej koniunktury wojennej.

W Anglii wzrost produkcji przemysłowej w omawianym okresie wynosił tylko 60 proc., a we Francji 4 proc.

Czyż można się dziwić melancholijnym komentarzom francuskiego dziennika burżuazyjnego „Le Monde”, albo np. nowojorskiego korespondenta dziennika „Combat”, który zestawiając podane przez towarzysza Malenkowa cyfry produkcji radzieckiej i amerykańskiej zwraca uwagę na „niepokojącą z punktu widzenia amerykańskiego różnicę między tempem wzrostu produkcji w obu krajach”.

Z dumą mówią ludzie radzieccy, a wraz z nimi ludzie pracy całego świata, o osiągniętych dotychczas rezultatach gospodarki socjalistycznej, o 300 milionach ton rocznego wydobycia węgla, 35 milionach ton stali, 8 miliardach pudów zboża, o potężnym, wszechstronnym rozwoju przemysłu i rolnictwa socjalistycznego.

Alle naród radziecki, naród przygotowujący stopniowo przejście od socjalizmu do komunizmu, nie zadowala się dotychczasowymi rezultatami, tworzy nowe gigantyczne plany i realizuje je równie po-

myślnie, jak poprzednio plany pięcioletnie.

Uchwalone na XIX Zjeździe wtyczne do pięcioletniego planu pięcioletniego ilustrują po kolowaj, twórczą pracę i politykę Związku Radzieckiego, stanowią potężny bodziec, mobilizujący wysiłki ludzi radzieckich dla osiągnięcia planowych, szlachetnych celów nowego planu pięcioletniego, a równocześnie stanowią wspólny przykład dla krajów demokracji ludowej, dla wszystkich ludzi dobrej woli w całym świecie, przykład, co może osłabić społeczeństwo ludzkie, wyzwolone z ęt kapitalizmu, nie znające przeciwieństw klasowych, kierowane wielkimi ideami marksizmu-leninizmu.

Cyfrę planu pięcioletniego wspólnie ilustrują jak KPZR zastosowuje w praktyce odkryte przez towarzysza Stalina podstawowe prawo gospodarki socjalistycznej, tj. „zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa w drodze nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki”.

O problemach gospodarczych XIX Zjazdu będzie mówił szczegółowo towarzysz Mazur, pragnąłbym jednak podkreślić ważne zadania naszych propagandystów, którzy w swej codziennej pracy winni umiejętnie wykorzystywać ten potężny ładunek emocjonalny, ten potężny bodziec do walki o nasz własny plan, jaki zawarty jest w cyfrach nowego radzieckiego planu pięcioletniego i w genialnej pracy towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

Szczególną uwagę należy zwrócić na fakt, że obok problemów gospodarczych, na XIX Zjeździe omawiano i analizowano, bodaj szerzej niż kiedykolwiek przedtem, problemy wszechstronnego rozwoju nauki, kultury i sztuki socjalistycznej.

Z dumą mówią ludzie radzieccy o swych historycznych osiągnięciach w tej dziedzinie, ale nie zachylają się swymi sukcesami, lecz na odwrót poddają je krytycznej analizie, wskazując na dotychczasowe braki i niedociągnięcia, mobilizując siły do przewyższenia tych braków.

W swym referacie towarzysz Malenkow podkreślił, że wydatki na oświatę wzrosły z 22,5 miliarda rubli w 1940 roku do 57,3 miliarda rubli w 1951 r. a liczba kształcących się w ZSRR osiągnęła 57 milionów osób, czyli prawie 8 milionów więcej niż w 1940 roku.

Liczba uczniów w uczelniach technicznych i innych średnich szkołach specjalnych wzrosła w tym okresie o 40 proc., a liczba studentów na wyższych uczelniach o 67 proc.

Wydatki państwowe na rozwój nauki w latach 1946–51 wyniosły z górą 47 miliardów rubli.

W chwili obecnej czynnych jest w Związku Radzieckim 368 tys. bibliotek wszelkich typów, a roczny nakład książek osiągnął cyfrę 800 mln. egz. to jest wzrost 1,8 raza w porównaniu z 1940 r.

„Byłoby jednak niestosowne — mówi towarzysz Malenkow — gdybyśmy dostrzegając wielkie sukcesy nie widzieli poważnych niedociągnięć w rozwoju naszej literatury i sztuki. Idzie o to, że mimo znacznych sukcesów w rozwoju literatury i sztuki, poziom ideowo-artystyczny wielu utworów wciąż jeszcze nie jest dostatecznie wysoki...”

„Należy liczyć się z tym, że ideologiczny i kulturalny poziom człowieka radzieckiego wzrósł niezmierznie, że partia kształtuje jego smak estetyczny na podstawie najlepszych utworów literatury i sztuki...”

Ludzie radzieccy nie cierpią szarżyzny, bezideowości, fałszu i stawiają twórczość naszych pisarzy i artystów wysoko wymagania.

Pisarze nasi i artyści powinni w swych utworach pisać nową wady, niedociągnięcia, zjawiska chorobliwe pokutujące w społeczeństwie, powinni ukazywać w pozytywnych artystycznych obrazach ludzi nowego typu w całym blasku ich godności ludzkiej i w ten sposób przyczyniać się do kształtowania w ludziach naszego społeczeństwa charakterów, nawyków, przyzwyczajęń, wolnych od wypaczeń i wad zrodzonych przez kapitalizm.

Tymczasem w naszej radzieckiej beletrystyce w dramaturgii, podobnie jak w kinematografii, brak dotychczas takiego rodzaju twórczości artystycznej jak satyra...

Nasza literatura i sztuka radziecka powinna śmiało ujawniać życiowe sprzeczności i konflikty, umiejętnie posługując się bronią krytyki jako jednym ze skutecznych środków wychowania.

Sila i znaczenie sztuki realistycznej polega na tym, że może ona i powinna wykrywać i ukazywać wysokie walory moralne oraz typowe, pozytywne cechy charakteru prostego człowieka, malować jego wyrazisty obraz artystyczny, godny tego, aby stał się dla ludzi przykładem i wzorem do naśladowania.

„Nasi malarze, literaci, pracownicy sztuki w swej twórczej pracy nad obrazem artystycznym pamiętać powinni stale, że typowe jest nie tylko to, co się spotyka najczęściej, lecz to, co najpełniej i z największą ostrością wyraża istotę danej siły społecznej.”

W ujęciu marksistowsko-leninowskim, to co typowe nie oznacza bynajmniej jakiegoś średniego statystycznego. Typowość odpowiada istocie danego zjawiska społeczno-historycznego, nie jest zaś po prostu zjawiskiem najbardziej rozpowszechnionym, najczęściej się powtarzającym, powszechnym.

Świadome przejawianie, wyostrenie obrazu nie wyklucza typowości, lecz w pełniejszej mierze ujawnia ją i podkreśla.

Typowość stanowi podstawową sferę przejawiania się partyjności w sztuce realistycznej. Problem typowości jest zawsze problemem politycznym.

Przytoczyłem ten obszerny cytat z przemówienia towarzysza Malenkowa ze względu na jego ogromną wagę również dla naszego, polskiego życia kulturalnego, dla naszej walki o realizm socjalistyczny w sztuce.

Z największą uwagą winni go przestudiować i wyciągnąć wnioski dla zastosowania w naszej polskiej praktyce, nasi pisarze, plastycy, pracownicy sztuki.

Ido naszych polskich twórców stosują się słowa towarzysza Malenkowa:

„Wysokie i szlachetne zadania, stojące przed pracownikami literatury i sztuki można rozwiązać pomyślnie jedynie wówczas, jeśli wydamy zdecydowaną walkę tandecniarstwu w pracy naszych artystów i literatów, jeśli z dzieł literatury i sztuki wypłeni się beziluznie fałsz i zgniliznę.”

„Ogromne obowiązki ciąży na naszych pracownikach literatury i sztuki w wielkiej walce o troskliwe pielęgnowanie tego, co jest nowe i promienne w naszym życiu społecznym i o karczenie tego, co zmurzałe, obumarłe.”

Obowiązkiem naszych pisarzy, artystów, kompozytorów, pracowników kinematografii jest głębiej poznawać życie społeczeństwa radzieckiego, tworzyć wielkie dzieła artystyczne, godne naszego wielkiego narodu.”

Jeśli w stosunku do wielkiej i przodującej ludzkości

literatury radzieckiej, partia Lenina i Stalina stawia coraz wyższe wymagania, przeprowadza tak surową krytykę, jakże wielki potrzebny jest wysiłek, pasja i męstwo ze strony naszej inteligencji twórczej, naszych polskich pisarzy i artystów, aby przewyższyć ciążące jeszcze na nas dziedzictwo starej kapitalistycznej przeszłości, przezwyciężyć wszelkie pozostałości formalizmu i naturalizmu, zerwać zdecydowanie z wszelkim schematyzmem i tandetą, pójść śmiało i konsekwentnie śladami przodujących radzieckich twórców, zastosować twórczo w naszej polskiej praktyce głębokie stalinowskie wskazania, dane przez XIX Zjazd.

Wystąpienia na XIX Zjeździe radzieckich literatów, towarzyszy Fiediejewa i Kornejczuka, wykazały, że apel partii znajduje pełne zrozumienie w środowisku radzieckiej inteligencji twórczej, a zwłaszcza w jej czołowym oddziale jakiegoś pisarza radzieckiego.

Towarzysze ci mówili krytycznie i samokrytycznie o własnej działalności i o błędach w dotychczasowej pracy związku literatów, całkowicie solidaryzując się z referatem towarzysza Malenkowa, a równocześnie dając wyraz głębokiej wierze, ożywiającej piśarzy i artystów radzieckich, że potrafią sprostać zadaniom stawianym przez partię, że potrafią z honorem wypełnić swój obowiązek wobec narodu radzieckiego.

Nie ulega wątpliwości, że XIX Zjazd będzie również pożyteczny i ożywczy bodźcem dla dalszego wszechstronnego rozwoju sztuki radzieckiej, a tym samym dla rozwoju postępowej literatury i sztuki w całym świecie.

Problem krytyki i samokrytyki, zarówno w dyskusji przedzjazdowej jak i na samym Zjeździe, był jednym z tych problemów, któremu partia poświęcała szczególnie dużo uwagi. Analizując to swój wyraz w dyskusji nad projektem nowego statutu, jak również w licznych krytycznych i samokrytycznych wystąpieniach delegatów. Na podkreślenie zasługuje fakt, że bardzo liczni delegaci wyrażali o ostrą krytykę działalności poszczególnych ministrów, nie owijając prawdy w bawełnę, nie szukając dyplomatycznych sformułowań, przeciwnie, krytykując ostro i twardo, ale zawsze w oparciu o konkretny i sprawdzony materiał faktyczny.

Te krytyczne wystąpienia licznych delegatów Zjazdu były jeszcze jednym dowodem kierowniczej roli partii w całym życiu społeczeństwa i państwa radzieckiego, a zarazem dowodem wysokiego poczucia odpowiedzialności za pracę aparatu państwowego.

Kierownicy wydziałów naszego KC i sekretarze naszych komitetów wojewódzkich winni i pod tym względem wyciągnąć dla siebie praktyczne wnioski, głębiej wnioskując w pracę aparatu państwowego, krytykując i pomagając towarzyszom na kierowniczych stanowiskach w aparacie państwowym, pamiętając, że partia ponosi odpowiedzialność za pracę tego aparatu na wszystkich szczeblach.

Dyskusja na Zjeździe, zwłaszcza dyskusja nad projektem nowego statutu partii, podkreśliła wysokie wymagania moralne, stawiane na obecnym etapie walki o komunizm przez partię i przez całe społeczeństwo radzieckie członkom partii, wykazała też wysokie poczucie odpowiedzialności aktywny partyjnego za każde wypowiedziane słowo, zwłaszcza słowo wypowiedziane z trybuny Zjazdu.

Popularność, szacunek i wysoka pozycja w życiu społecznym nie chroni członka partii przed krytyką, a przeciwnie, wymaga od niego tym większego poczucia od-

powiedzialności, i tym głębszego samokrytycyzmu.

Uchwalony na XIX Zjeździe nowy statut Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego jest wspaniałym dokumentem stalinowskim, mającym również ogromne znaczenie międzynarodowe. Niewątpliwie będziemy się go głowio studiować w naszym systemie szkolenia partyjnego i na wszystkich szczeblach kierownictwa partyjnego ten doniosły dokument, aby pamiętając oczywiście o różnicach etapów rozwojowych, wyciągnąć — oczywiście nie mechanicznie — również wskazówki dla nas, dla Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, dla wychowania członków naszej partii.

Każdy członek PZPR winien głęboko przemyśleć statut KPZR, a zwłaszcza trzeci punkt statutu, mówiący o obowiązkach członka partii. Punkt ten pozwoli sobie przytoczyć w obszernym streszczeniu:

„członek partii jest obowiązany:

Ze wszech miar strzec jednolitości partii...

Być aktywnym bojownikiem o wykonanie uchwał partii...

Bierny i formalny stosunek komunistów do uchwał partii osłabia bojowość partii i dlatego jest nie do pogodzenia z pozostawianiem w jej szeregach;

Codziennie umacniać więź z masami, w porę reagować na pragnienia i potrzeby ludzi pracy, wyjaśniać bezpartyjnym masom sens polityki i uchwał partii...

Pracować nad podniesieniem poziomu swego oświaty, nad opanowaniem podstaw marksizmu-leninizmu;

Przestrzegać dyscypliny partyjnej i państwowej, obowiązującą w równym stopniu wszystkich członków partii...

Rozwijać samokrytykę i odolną krytykę, ujawniać braki w pracy i walczyć o ich usunięcie, walczyć przeciwko pomyślności na pokaz i upaństwowieniu sukcesów w pracy.

Tłumienie krytyki jest wielkim złem. Ten kto tłum krytykę, zastępuje ją efekciarstwem i wychwalaniem, nie może znajdować się w szeregach partii...

Członkowi partii nie wolno zatajać złego stanu rzeczy, zamykać oczu na niewłaściwe postępowanie wyrażające szkodę interesom partii i państwa...

Członek partii jest obowiązany:

„Być szczerym i uczciwym wobec partii, nie dopuszczać do zatajania i wypaczenia prawdy...”

Przestrzegać tajemnicy partyjnej i państwowej, zachowywać czujność polityczną, pomagać, że czujność komunistów niezbędna jest na każdym odcinku i w każdej sytuacji...

Na każdym stanowisku, powierzonym przez partię, nieugięcie realizować wskazania partii o właściwym doborze kadr według ich kwalifikacji politycznych i fachowych. Naruszanie tych wskazań, kierowanie się w doborze pracowników względami kumoterstwa, sympatii osobistej, ziomkostwa lub pokrewieństwa jest nie do pogodzenia z pozostawianiem w partii...

Te jasne i proste, głębokie i surowe, stalinowskie słowa o obowiązkach członków partii, budującej komunizm niewątpliwie będą wytyczną i bodźcem do podniesienia na wyższy poziom również naszej polskiej praktyki partyjnej.

Ze wskazani statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, o wychowaniu członków społeczeństwa w duchu internationalizmu i ustanowienia braterskiej więzi z masami pracującymi wszystkich krajów, oraz z dyskusją zjazdową, przeprowadzoną tym głębokim poczuciem interna-

jonalizmu, który zawsze ochował partię Lenina i Stalina, będziemy czerpać naukę, aby jeszcze bardziej zwiększyć wysiłki nad podniesieniem wychowania członków Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i całego polskiego ludu pracującego w duchu internationalizmu, niezawalnie związane z głębokim pojęciem patriotyzmu.

Ze szczególną silą należy podkreślić nieznaną w dziejach granitową monolitowość KPZR, skupione wokół stalinowskiego kierownictwa, ożywiającej jedną myślą i jedną wolą.

„Zjazd — mówił towarzysz Bierut — uwypuklił z niezwykłą siłą nie tylko pożądaną i niewzruszoną wartość i monolitowość wielkiej 7-milionowej partii Lenina - Stalina, ale i jej najgłębszy i wzruszający w swym wyrazie patriotyzm, ofiarności i żelazną wolę w pracy nad rozbudową siły, dobrobytu i kultury społeczeństwa radzieckiego...”

„Obrady Zjazdu — mówił w końcowym przemówieniu towarzysz Woroszyłow — były wymowną manifestacją najgłębszego zaufania naszej partii do stalinowskiego kierownictwa, gorącej miłości i bezgranicznego przywiązania do wielkiego wodza i nauczyciela — towarzysza Stalina...”

Trudno opisać w słowach te niezliczone dowody głębokiej miłości, wdzięczności i podziwu dla wielkiego Stalina, które mogliśmy obserwować na Zjeździe, podobnie jak wszyscy inni uczestnicy Zjazdu, przeżywając z głębokim wzruszeniem każde jego zjawienie się na sali obrad, dając się jego dobrem, zdrowiem i pogodnym humorem, słuchając jego jasnych, spokojnych słów, oświecających drogę rozwoju i zadania międzynarodowego ruchu robotniczego.

Na sali obrad byli obecni przedstawiciele wszystkich na rodów Związku Radzieckiego i 44 delegacje zagraniczne, a wszyscy ci reprezentanci 100 narodów z jednakową miłością i oddaniem witali wielkiego wodza narodów towarzysza Stalina.

Jego postać, jego imię ze szczególną siłą łączyły wszystkich nas.

Na Zjeździe odczuliśmy szczególnie głęboko, że towarzysz Stalin, wielki wódz narodów radzieckich, jest zarazem wodzem duchowym wszystkich wyzwolonych narodów, wszystkich proletariatu świata, całej postępowej ludzkości.

Delegaci Zjazdu z uwagą śledzili każdy krok i gest towarzysza Stalina, gratulowali naszej polskiej delegacji, że towarzysz Stalin był obecny, gdy towarzysz Bierut jako pierwszy spośród przewodniczących delegacji zagranicznych witał Zjazd w imieniu PZPR, podkreślali z sympatią, że towarzysz Bułganin mówiąc o sojuszniczych armiach, które w okresie wojny przeciw hitlerowskim fałszywym wojskom walczyły u boku armii radzieckiej, na pierwszym miejscu w ciepłych słowach wspomnieli „okryte chwałą wojsko polskie i korpus czechosłowacki”, co Zjazd przyjął gorącymi oklaskami.

Stosunek gospodarzy radzieckich do naszej polskiej delegacji, podobnie zresztą jak do wszystkich delegacji zagranicznych, był wyjątkowo ciepły, serdeczny i troskliwy.

Niech mi wolno będzie tej trybuny w ślad za towarzyszem Bierutem, który przestał podległowaniam naszym braciom radzieckim bezpośrednio po powrocie delegacji do Warszawy jeszcze raz gorąco podziękować Komitetowi Centralnemu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i wszystkim towarzyszom radzieckim, którzy tak wiele serca, troski i sympatii okazali delegacji PZPR.

Dalszy ciąg na str. 5

Wykorzystać nauki XIX Zjazdu KPZR

dla podniesienia politycznej i organizacyjnej pracy partii

Referat sekretarza KC PZPR tow. Edwarda Ochaba

Ciąg dalszy ze str. 4

Towarzysz Stalin w swym historycznym przemówieniu na XIX Zjeździe z dumą stwierdził, że radziecka „brygada szturmowa” światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego nie walczy już dziś w osamotnieniu, gdyż obok niej powstały obecnie nowe brygady szturmowe w postaci krajów ludowo-demokratycznych.

My, Polska Zjednoczona Partia Robotnicza, jesteśmy wraz z całym wyzwolonym na rodem polskim jedną z tych „brygad szturmowych”, przy czym jesteśmy brygadą walczącą na odcinku strategicznym — donosimy i szczególnie zaciekle atakowanym przez wroga siły imperializmu anglo-amerykańskiego i zachodnio-niemieckiego, przez wszystkich tych, którzy nie mogą strawić naszych granic na Odrze i Nysie i z tęsknotą wspominają te czasy, gdy Polska rządziła Harrimany, Dewey, von Plessy i Donnersmarcki, dniami i nocą ujadając przeciw naszemu rządowi robotniczo-chłopskiemu i przeciw przyjaźni polsko-radzieckiej.

Uczestnicząc w pracach XIX Zjazdu czuliśmy szczególnie wyraźnie tę wielką odpowiedzialność, jaka ciąży na polskim ruchu robotniczym, na Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, na polskiej brygadzie szturmowej, która pragnie z honorem wypełnić swe zadanie u boku czołowej, radzieckiej brygady szturmowej w walce o pokój i wolność narodów, o socjalizm i komunizm.

Zadanie nasze spełnimy tym lepiej, im głębiej i gruntowniej przestudiujemy ogromny dorobek XIX Zjazdu, im lepiej uzbiorimy szeregi naszej partii w ostry stalinowski oręż, który daje nam XIX Zjazd.

Wpływ obrad i uchwał XIX Zjazdu na Polskę, podobnie jak na inne republiki ludowe i na wszystkie kraje świata, jest olbrzymi.

Słowa towarzysza Stalina i uchwały Zjazdu podniosły w masach pracujących całego świata poczucie ich potężnej siły, ugruntowały niewzruszoną wiarę w pełne i ostateczne zwycięstwo. Wpływ XIX Zjazdu na polskie masy pracujące przejawia się z wielką siłą w końcowym okresie naszej kampanii wyborczej i niewątpliwie w ogromnym stopniu wpłynął na to wielkie historyczne zwycięstwo, jakie odniósł naród polski nad imperialistami i ich agentami w dniu 26 października.

Wskazania XIX Zjazdu winniśmy w pełni wykorzystać w naszej codziennej praktyce, w pracy politycznej, ideologicznej, gospodarczej i organizacyjnej.

Pomogą one w najbliższych tygodniach należycie przygotować wielką kampanię polityczną w związku z Kongresem Narodów w Obronie Pokoju, który odbędzie się w Wiedniu w grudniu br.

Zjazd wzbogacił naszą wiedzę o Związku Radzieckim, pogłębił naszą miłość i wdzięczność dla wielkiej partii Lenina i Stalina, dał nam propagandystom i agitatorom setki nowych argumentów, które winniśmy w pełni wykorzystać w nadchodzącym Miesiącu pogłębiania przyjaźni polsko-radzieckiej, jeszcze bardziej umacniając więzi i nienaruszalną granicę między nami i przyjaźnią z naszym wyzwolicielem, Związkiem Radzieckim, czołową brygadą szturmową światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego, ostoją pokoju światowego.

Uchwały i wskazania XIX Zjazdu będą dla nas nieocenioną pomocą w walce o wykonanie napiętych, trudnych zadań naszego 6-letniego Planu gospodarczego.

Ożywczy wpływ XIX Zjazdu na polskie masy pracujące przejawia się już w szerokiej kampanii zobowiązań, podejmowanych przez robotni-

ków, chłopów i inteligentów Polski na cześć Zjazdu KPZR.

Redakcje naszych organów teoretycznych, Instytut Kształcenia Kadr Naukowych, wydziały ideologiczne Komitetu Centralnego PZPR winny w oparciu o bogactwo materiałów zjazdowych, a zwłaszcza w oparciu o genialną pracę towarzysza Stalina, przystąpić do głębokiego rozpracowania szeregu zagadnień teoretycznych, spośród których wymienię przykładowo: działania prawa wartości w warunkach naszego polskiego budownictwa socjalistycznego, zadania naszej polityki gospodarczej w świetle stalinowskiej analizy rozpadu jednolitego światowego rynku i powstania dwóch równoległych i przeciwstawnych sobie rynków światowych — znaczenie radzieckiej pomocy gospodarczej i technicznej dla szybkiego rozwoju przemysłowego Polski; gruntownej analizy wymaga opracowanie i zastosowanie w naszej polityce gospodarczej wniosków wynikających z odkrytych przez towarzysza Stalina podstawowego prawa ekonomiki socjalizmu oraz opracowanie dla naszych instytutów i wyższych uczelni materiałów, ilustrujących odkryte przez towarzysza Stalina podstawowe prawo ekonomiczne współczesnego kapitalizmu monopolistycznego.

Trudno wspomnieć tu o wszystkich, jakże licznych zagadnieniach teoretycznych i praktycznych, wysuniętych przez XIX Zjazd.

Sądzę jednak, że należy podkreślić wyjątkowe znaczenie, jakie dla partii będzie miało spularyzowanie stalinowskiej nauki o warunkach wstępnym, niezbędnych dla realizacji komunizmu.

Poznanie tych wspaniałych perspektyw komunizmu, które w naszych oczach przyoblekają się w Związek Radziecki i w ciało i krew, pogłębi również w polskich masach pracujących wiarę w potężne siły twórcze Związku Radzieckiego i całego międzynarodowego ruchu robotniczego, przyspieszy również nasz marsz naprzód, nasze budownictwo socjalistyczne.

Jeszcze raz pragnę podkreślić wyjątkowe znaczenie, jakie dla naszej pracy partyjnej będzie miało przestudiowanie i wyciągnięcie wszystkich wniosków ze wspaniałego, głębokiego dokumentu stalinowskiego, jakim jest uchwalony na XIX Zjeździe statut Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Wskazania XIX Zjazdu to potężny reflektor, oświetlający drogę rozwojową narodów Związku Radzieckiego, krajów demokracji ludowej i całej ludzkości, to zarazem niezawodna, ostra, stalinowska broń, którą również na naszym polskim odcinku wielkiego międzynarodowego frontu walki klasowej winniśmy się nauczyć władać po mistrzowsku, aby pod kierownictwem naszego Komitetu Centralnego, pod przewodnictwem towarzysza Bieruta, bić wroga klasowego celnie i bezlitośnie, bić go tak, jak nas uczy towarzysz Stalin.

Wskazania i nauki XIX Zjazdu będą wyzwalać twórczą energię mas ludowych we wszystkich krajach, będą i w Polsce Ludowej połączym budownictwo społeczeństwa socjalistycznego, będą również dla naszej partii przykładem jak cała praca partyjna winna być przepojona socjalistyczną troską o człowieka, o wyzwolenie w duszach ludzkich wszystkiego co piękne, twórcze, patriotyczne i szlachetne, o wychowanie nowego człowieka i wykucie nowego, socjalistycznego narodu na zawsze zjednoczonego wspólnością walk i idei z bratnimi narodami Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, o zwiększenie naszego narodowego wkładu w wielkie międzynarodowe dzieło pokoju i wolności narodów.

NOWE MELDUNKI O SUKCESACH PRODUKCYJNYCH

Naród radziecki wita radośnie XXXV rocznicę Rewolucji Październikowej

Uroczyste obchody w krajach obozu pokoju

MOSKWA. Oflanną pracą dla zwycięstwa komunizmu wita cały naród radziecki 35 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

We wszystkich republikach rozwinęło się ogólnonarodowe współzawodnictwo podjęte dla uczczenia wielkiego święta. Każda godzina przynosi nowe sukcesy i meldunki o sukcesach produkcyjnych ludzi radzieckich — dowód ich głębokiego patriotyzmu, gotowości wykonania wszystkich zadań, jakie stawia przed narodem radzieckim Partia Komunistyczna.

Godnie witają rocznicę Rewolucji masy pracujące Moskwy. Załoga Zakładów Samochodowych im. Stalina wykonała przedterminowo wszystkie zobowiązania podjęte dla uczczenia wielkiego święta. Z Kijowa donoszą, że dziełnictwo zakładów przemysłowych stolicy Ukraińskiej SRR wykonało przedterminowo październikowe plany produkcji oraz podjęte zobowiązania. O wykonaniu zobowiązań meldują również bu-

downiczo gigantycznych elektrowni wodnych na Wołdze. W obwodzie zakarpacim uruchomiono przed terminem 4 elektrownie wodne.

Ministerstwo Łączności ZSRR wydało nowe barwne znaczki pocztowe poświęcone 35 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Na jednym ze znaczków widnieje Czerwony Plac w Moskwie, a na innym brama triumfalna przy śluź nr 1 kanału Wołga - Don.

Miasta i wsie radzieckie toną w odświeżonej szacie. Szczególnie pięknie udekorowana jest stolica ZSRR — Moskwa.

Na gmachach rządowych i budynkach mieszkalnych widnieją transparenty z hasłami październikowymi KC KPZR. W godzinach wieczornych stolica tonie w powodzi wielobarwnych świateł.

CHINY

PEKIN. Ludność Chińskiej Republiki Ludowej godnie wita 35 rocznicę Rewolucji Październikowej. Sto-

lica Chin — Pekin tonie w odświeżonej szacie. Domy udekorowane są portretami Stalina i Mao Tse-tunga, transparentami i hasłami przyjaźni chińsko-radzieckiej. Obchody rocznicy Rewolucji zbiegają się z inauguracją Międzynarodowego Tygodnia Październikowego.

W wielu miastach chińskich otwarto wystawy poświęcone osiągnięciom budownictwa komunistycznego w ZSRR. Cała prasa chińska publikuje artykuły poświęcone Związkowi Radzieckiemu, pomocy okazywanej narodowi chińskiemu przez narody ZSRR.

CZECOSŁOWACJA

PRAGA. Obchody 35 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej zbiegają się z inauguracją Międzynarodowego Tygodnia Październikowego. Ze wszystkich okręgów Czechosłowacji wyruszyły „sztafety pokoju i przyjaźni”, które zaniosą do granicy radzieckiej pozdrowienia czechosłowackich mas pracujących dla narodów Związku Radzieckiego.

Z całego kraju napływają meldunki o nowych sukcesach produkcyjnych, którym robotnicy czechosłowaccy wita 35 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

RUMUNIA

BUKARESZA. W Bukareszcie odbyło się uroczyste posiedzenie Rumuńskiej Akademii Nauk poświęcone 35 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej oraz Międzynarodowemu Tygodniowi Październikowemu.

Posiedzenie zabrał prezes Akademii Nauk — Trajan Savulescu, który podkreślił epokowe znaczenie dokumentów XIX Zjazdu KPZR i przemówienia Stalina dla rozwoju nauki na całym świecie. W imieniu uczonych rumuńskich Savulescu wyraził działaczom nauki radzieckiej i osobście

Stalinowi głęboką wdzięczność za ogromną pomoc okazaną nauce rumuńskiej.

WĘGRY

BUDAPESZT. Masy pracujące węgierskiej Republiki Ludowej wita 35. rocznicę październikowej rewolucji. W wieloletniej tradycji węgierskiej podjęta została realizacja zobowiązań produkcyjnych. Załogi cementowni węgierskich wyprodukowały dla uczczenia 35. rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej około 4.000 ton cementu ponad plan. O wykonaniu zobowiązań meldują również pracownicy ośrodków maszynowo-tractorowych, rolniczych spółdzielni produkcyjnych i państwowych gospodarstw rolnych.

KOREA

PHENIAN. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna na uroczystość przygotowała się do obchodu 35. rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. W miastach i wsiach odbywały się akademie. W Phenianie, Sinczou i innych miastach ludność składa kwiaty na mogiłach żołnierzy radzieckich, którzy polegali w walkach o wyzwolenie Korei spod jarzma najeźdźców japońskich. Na łamach prasy ukazują się liczne artykuły poświęcone rocznicy Rewolucji Październikowej, jej międzynarodowemu znaczeniu.

BULGARIA

SOFIA. Ze wszystkich okręgów napływają meldunki o nowych sukcesach wytwórczych bułgarskich mas pracujących we współzawodnictwie podjętym dla uczczenia rocznicy Rewolucji Październikowej. Budowniczowie wielu zakładów hutniczych im. Lenina rozpoczęli przed terminem prace montażowe. Załoga kombinatu chemicznego im. Stalina, która włączyła się do współzawodnictwa październikowego zaoszczędziła ponad plan 2,5 miliona lewów.

NARODY UJMUJĄ SPRAWĘ W SWE RECE

Przygotowania do Kongresu Narodów w Obronie Pokoju

Wezwanie artystów francuskich. — Zebrania i liczne manifestacje pokojowe we Włoszech

PARYŻ — Na całym świecie trwają przygotowania do Kongresu Narodów w Obronie Pokoju, który zbierze się w Wiedniu w grudniu br.

We Francji w przygotowania do Kongresu uczestniczą najszersze warstwy społeczeństwa francuskiego. Wraz z organizacjami demokratycznymi i postępowymi biorą w nich udział lokalne organizacje i osoby, które dawniej stały na uboku od ruchu obronności pokoju.

Sekcje autonomicznego związku zawodowego nauczycieli w departamentach Eure, Isere, Vienne i Marne uchwały rezolucje, w których oświadczają, że poprą aktywnie przygotowania do Kongresu.

Zgodnie z uchwałą Francu-

skiego Komitetu Obronności Pokoju w okresie poprzedzającym Kongres w całej Francji odbywały się masowe zebrania pod hasłem walki o pokój. Jak podaje dziennik „L'Humanite”, kupcy V i XV dzielnic Paryża wezwali wszystkich jakupac stolicy do wzięcia udziału w zebraniach pod hasłem obrony pokoju.

RZYM — W całych Włoszech w ramach przygotowań do Kongresu Narodów w Obronie Pokoju odbywały się manifestacje pod hasłem walki o pokój. Liczne zebrania i konferencje odbyły się już we Florencji i w całej prowincji. W Bolonii liczne manifestacje zorganizował Związek Kobiet Włoskich.

Eisenhower będzie prezydentem USA

Prowizoryczne wyniki wyborów

NOWY JORK. Już na podstawie ogłoszonych dotychczas niepełnych wyników wyborów agencje prasowe i dzienniki amerykańskie doniosły, że zwycięstwo odniósł kandydat republikański Eisenhower. Według wyników z 109.025 obwodów na ogólną liczbę 145.783 obwodów Eisenhower uzyskał 26.169.653 głosy wyborców, a Stevenson — 21.208.018 głosów. Zwycięstwo Eisenho-

wera uważane jest za pewne w 39 Stanach, gdzie zdobył on 442 głosy elektorów, podczas gdy Stevenson zwyciężył w 9 stanach, zapewniając sobie 89 głosów elektorów. Do wyboru na stanowisko prezydenta wystarczyła uzyskanie 266 głosów elektorów. Powyższe wyniki pochodzą z godziny 13 według czasu Greenwich. Całkowite wyniki oficjalne nie są jeszcze znane.

Nierozzerwalna przyjaźń

Rokrocznie obchodzić uroczystości nasz naród. Miesiące pogłębiały przyjaźni polsko-radzieckiej. Miesiąc ten jest symbolem gorących uczuć braterstwa i wdzięczności naszego narodu dla potężnego kraju socjalizmu, dla bohaterów i męczenników Partii Związku Radzieckiego, dla wielkiego Stalina. Ich przyjaźni, pomoc i przykład są przecież niewyczerpanym źródłem naszych dzisiejszych i jutrzejszych zwycięstw.

Obchód tegoroczny Miesiąca, który trwał będzie od 7 listopada do 7 grudnia, posiada dla nas szczególne znaczenie. Odbędzie się on bowiem bezpośrednio po wielkich wydarzeniach, które mają decydujące znaczenie dla naszej walki i pracy, dla naszej przyszłości. Wydarzeniami tymi były: historyczny XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, opublikowanie genialnej pracy towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, a w naszym kraju — wspaniałe zwycięstwo Frontu Narodowego w wyborach do Sejmu, zwycięstwo jednolitej moralno-politycznej narodu.

Towarzysz Bierut pisał w

artykule „Socjalizm — to postęp i rozkwit”, że „...o szcze gólnie bojowej atmosferze o statnich wyborów, o uczuciach mas pracujących i ich postawie w dużej mierze zdecydował podniosły, pobudzający myśl i uczucia mas, mobilizujący wpływ obrad XIX Zjazdu KPZR, krzepiące wiarę w siły i zwycięstwo obozu pokoju historyczne przemówienie towarzysza Stalina, ożywiający wielomilionowe masy pracujące całego świata wpływ osiągnięć Wielkiego Związku Radzieckiego...”

W słowach, które rozległy się w Pałacu Kremleskim, w słowach Stalina, nakreślonych w jego pracy, zawarta jest życiodajna moc, która jeszcze bardziej spala szeregi naszego zjednoczonego narodu w walce o urzeczywistnienie programu Frontu Narodowego, programu naszej świetności.

Zwycięstwo Frontu Narodowego było jednocześnie potężnym zwycięstwem ideałów walczonego sojuszu i przyjaźni ze Związkiem Radzieckim. „Naród polski uważa za słuszną drogę, która pomyślnie i rozkwit Polski łączy nierozzerwalnie z braterską przyjaźnią ze Związkiem Radzieckim...” — głosi uchwa-

ła Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Narodowego.

Oto dlaczego tegoroczny Miesiąc pogłębia przyjaźni polsko-radzieckiej obchodzić będzie nasz zjednoczony naród bardziej uroczyste niż kiedykolwiek.

Bogaty i różnorodny jest tegoroczny program obchodu Miesiąca. Przewiduje się 76 tys. uroczystych akademii i zebrań, 240.400 odczytów i pogadanek, 28.900 imprez artystycznych, 15.700 wieczornic, 8.950 wystaw, 12.400 wieczorów dyskusyjnych itd. Przewiduje się też wydanie 84.200 gazetek ściennej, zorganizowanie 7.000 kursów języka rosyjskiego. Teatr wystąpi z premierami i wznowieniami sztuk rosyjskich i radzieckich, opery, filharmonie i orkiestry wystąpią z koncertami muzyki rosyjskiej i radzieckiej, odbędą się spotkania naszego społeczeństwa z delegacją radziecką, która przyjechała na uroczystości Miesiąca itd. itd.

W Miesiącu tym naród nasz wszechstronnie przyswoi sobie przebiegającą treść XIX Zjazdu KPZR, treść genialnej pracy towarzysza Stalina, wyciągnie z nich wnioski dla siebie, aby z jeszcze większym zapałem i entuzjazmem urzeczywistnić program Frontu Narodowego, widząc w nim swe szczęśliwe jutro, jutro które już jest dniem dzisiejszym w ZSRR. Będzie my wszechstronnie popularyzowali pokojową politykę ZSRR, która zjednała mu miłość i szacunek narodu polskiego i całej postępowej ludkości; będziemy wszechstronnie popularyzowali najnowsze osiągnięcia ZSRR w dziedzinie przemysłu, rolnictwa, nauki i kultury, aby jeszcze bardziej wzbogacić wiedzę naszych robotników, chłopów i inteligentów pracujących; będziemy wszechstronnie omawiali braterską pomoc, jakiej nam udzielił Związek Radziecki w rozbudowie naszego przemysłu i

rolnictwa, w rozwoju naszego życia kulturalnego, w budowaniu fundamentu socjalizmu w naszym kraju.

W Miesiącu tym, jak Polska długa i szeroka, zamyślimy naszą radość i wdzięczność za to, że zaświeciła nam gwiazda Października, która wytyczyła nam drogę do zwycięstwa, że Armia Radziecka przyniosła nam wolność, że możemy budować giganty na miarę epoki socjalizmu, że radzieckie doświadczenia są dla nas natchnieniem i bodźcem, że Nowa Huła, Kędzierzyn, MDM, Tychy kreślą wyraźny kształt naszej wspaniałej przyszłości...

„Mamy poważne osiągnięcia... — oświadczył towarzysz Bierut na XIX Zjeździe KPZR. — Wszystkie te osiągnięcia byłyby nie do pomyślenia bez pomocy narodu radzieckiego, bez pomocy WKP(b) i osobistej troski naszego Wielkiego Przyjaciela — towarzysza Stalina”.

I z tego zdaje sobie doskonale sprawę nasz naród, który krocząc śladami radzieckich zwycięstw, jako wolny gospodarz wolnej Ojczyzny wznosi mocne mury swego wspaniałego domu, któremu na imię Socjalizm. Jakże pięknie to określił poeta:

Mający serca i w serca patrząc,
walczymy ponad Wołgą i
Wistą —
wczoraj za wolność naszą
i waszą,
dzisiaj za naszą i waszą
przyszłość.

Jest to poetycki wyraz wielkiej, niewzruszonej prawdy, że nierozzerwalna przyjaźń narodu polskiego z narodem ZSRR — to rękojmią pokoju, niezawisłości i szczęśliwego jutra naszej Ojczyzny. Prawda ta przyswlecać nam będzie w dniach Miesiąca, a jeszcze bardziej pogłębić, wzmocnić i utrwalić nierozzerwalną, wleczystą przyjaźń narodu polskiego z narodem Związku Radzieckiego.

Plakat związany z Miesiącem pogłębia przyjaźni polsko-radzieckiej.

Warty produkcyjne w zakładach pracy

Robotnicy białostocki czynem witają jutrzejszą rocznicę

Jutrzejszą rocznicę Rewolucji Październikowej białostocka klasa robotnicza czel wzmoczoną pracą i zaciąganiem wart produkcyjnych.

Miedzy innymi warty produkcyjne na cześć rocznicy Rewolucji zaciągali wszyscy pracownicy białostockiej Fabryki Noży. Zobowiązali się oni zwiększyć swą wydajność pracy o dalsze 10 procent i wyprodukować poza planem w ciągu 4 dni 15 wózków mylniskich. Wartość zobowiązania robotników Fabryki Noży przekracza 5,5 tys. zł.

Pięknym czynem uczczą jutrzejszą rocznicę robotnicy Fabryki Polewy. Miedzy innymi dwaj robotnicy tego zakładu pomocnik murarski Edward Karpowicz i palacz Jan Jedrucki zaciągając wartę na cześć XXXV rocznicy Rewolucji postanowili skrócić termin budowy nowego pieca i oddać go do użytku w przyszłym tygodniu. (6)

W dniu XXXV rocznicy Rewolucji Październikowej

Odczyt w Klubie TPP-R

7 listopada br. o godzinie 18 w Klubie TPP-R zostanie wygłoszony dla aktywu TPP-R odczyt pt. „XXXV rocznica Rewolucji Październikowej”.

Odczyt wygłosi dyrektor Akademii Medycznej tow. Powolski. Po odczycie część artystyczna w wykonaniu zespołu artystycznego Związku Transportowców.

Zarząd Oddziału Miejskiego TPP-R w Białymstoku prosi przewodniczących wszystkich kół TPP-R o nabywanie kart wstępu na powyższy odczyt. Karty wydaje Zarząd Oddziału Miejskiego (Rynek Kościuszki) w dniu 7. XI. br. od godz. 13. (wp)

Kronika Białostocka

Teatr

Teatr im. Al. Węgliński: Akademia ku czci 35 rocznicy Rewolucji Październikowej. Początek o godz. 18.00.

Kino

w Białymstoku
„Północ”: „Dzieje kompozytora”. Początek o godz. 16, 18 i 20.
„Ton”: „Wesoły jarmark”. Początek o godz. 17.30 i 19.30.

w województwie

„Bałtyk” w Suwałkach — „Zabawna historia”.
„Iskra” w Augustowie — „Stalowi bojownicy”.
„Przyjaźń” w Grajewie — „W dni pokoju”.
„Znicz” w Bielsku-Podlaskim — „Bohaterowie pustyni”.
„Wolność” w Hajnówce — „Warszawa”.
„Zorza” w Elku — „Niezapomniany rok 1919”.
Kino w Oleku — „Pod niebem Sycylii”.
„Okno” w Górze — „Zwycięskie skrzydła”.
„Gwardia” w Sejnach — „Pragnienie”.
„Kłos” w Sokółce — „Konfrontacja”.
„Maja” w Łapach — „Małżeństwo aktorki”.
„Ulecha” w Łomży — „Warszawa”.
„Przedwiośnie” w Kolnie — „Skażona wiosna”.
„22 lipca” w Wysokim-Mazowie.

Biał. Zakt. Graf. w Białymstoku

wiekiem — „Za wami pójdą inni”.

„Supraślanka” w Supraślu — „One mają ojczyznę”.
„Przyszłość” w Knyszynie — „Lenin w październiku”.
(Uwaga: repertuar filmowy podajemy na podstawie terminarzy Centrali Wynajmu Filmów, Białystok, ul. Hetmańska, tel. nr 36-81).

Kluby

Klub Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej czynny od godz. 13 do 21.
Klub Międzynarodowej Pracy i Książki czynny od godz. 13 do 21.
Księgarnia Klubu od godz. 20 do 21.

Uwaga, radiostuchacze!

W dniu dzisiejszym, 6 bm., audycje Polskiego Radia w programie I i II będą nadawane według zapowiedzi speakerów.

Z kalendarza Wielkiego Października

6 listopada

Powstanie zbrojne rozpoczęte!

6 listopad 1917 roku. Nad Piotrogradem szarzał świt, gdy przed lokal centralnego organu partii bolszewickiej „Roboczej Put”, zajęte samochody pancernie wysłane przez Kiereński. Komisarz 3 Różdiestwieńskiego Komisarjatu w asyście junkrów wtargnął do drukarni, żądając natychmiastowego zawieszenia gazety.

Kontrewolucja, atakując bolszewicką prasę, chciała zadać partii cios, licząc na to, że pozbawienie proletariatu bojowej gazety, która mobilizowała masy do walki i była tej walki organizatorem, pokrzykuje plany powstania zbrojnego.

Ale Rząd Tymczasowy przeliczył się w swych rachubach. Wieść o napaści lotem błyskawicy obiegła całe miasto. Robotnicy, zamiast do fabryk, pospieszyli pod lokal pisma, aby bronić go przed rozjuszoną junkrami.

Jednocześnie partyjny organizator dzielnicy, Mieszczeriakow, zawiadomił telefonicznie Józefa Stalina o porannej napaści. W Smolnym natychmiast zebrał się Komitet Centralny i opracował dyrektywy, mające na celu udaremnienie knowań Kiereńskiego.

Powstanie miało wybuchnąć o godzinie 10. Członkowie KC postanowili nie opuszczać już siedziby rewolucyjnego sztabu — Pałacu Smolnego. Nawiazano łączność z Komitetem Piotrogrodzkim, powzięto historyczną uchwałę dotyczącą gazety „Roboczej Put”: „Natychmiast wysłać do drukarni ochronę i postarać się o wydanie na czas następnego numeru gazety”.

Zgodnie ze wskazaniem towarzysza Stalina, czerwono-gwardziści ruszyli pod lokal redakcji. O godzinie 10 rano wrócił z niej przepędzony, umknęły w popłochu auta pancerne Rządu Tymczasowego. Zecerzy zaczęli drukować nowy nakład pisma. O 11-tej pierwsze egzemplarze z historycznym artykułem Józefa Stalina były już na mieście. Setki robotników piotrogrodzkich z przejęciem czytały słowa Stalina: „Nastąpiła chwila, kiedy dalsza zwłoka grozi zagładą całej sprawie rewolucyjnej”. Partia wzywała lud rosyjski do obalenia Rządu Tymczasowego.

Rozdzwoniły się telefony. Łącznicy Komitetu Wojskowo-Rewolucyjnego przebiegali miasto, doręczając rewolucyjnym jednostkom rozkazy.

„Radzie Piotrogrodzkiej zagraża bezpośrednie niebezpieczeństwo — brzmiał rozkaz Nr 1 — W nocy kontrewolucyjni spiskowcy usiłowali sięgnąć do Piotrogradu junkrów i bataliony szturmowe z okolic stolicy... Poleca się doprowadzić pulk do gotowości bojowej. Czekać na dalsze zarządzenia... Wszelka zwłoka i popłoch będą uważane za zdradę rewolucji... Wysłać dwóch przedstawicieli na zebranie do Smolnego...”

Wypełniając polecenie Ośrodka Partyjnego, zaczęli spieszyć z 10 dzielnic stolicy ścigać do Smolnego masy żołnierskie i uzbrojeni robotnicy. Okolice Smolnego wyglądały jak wielki obóz wojenny. Bolszewicy zarządzili pogotowie bojowe w twierdzy Piotropawłowskiej. Czerwono-gwardziści fabryki „Russkij Renault” udali się do pulku Przeobrażenińskiego, aby przeciwną go na swą stronę. Rewolucyjni żołnierze obsadzili za rogatką Newską wszystkie drogi wiodące do miasta. Robotnicy wystawiali warty dla ochrony ważnych obiektów strategicznych: mostów, dworców, poczty, telegrafu. Część załóg fabrycznych pozostała w zakładach pracy, aby strzec maszyn, które lada moment miały stać się ich własnością, własnością ludu. Komitet Wojskowo-Rewolucyjny wezwał na pomoc rewolucji okręty wojenne Floty Bałtyckiej, które wpłynęły na Nową, kierując swe działą na siedzibę Rządu Tymczasowego — Pałac Zimowy — oraz na główne magistratę prowadzące do Piotrogradu.

Przez radiostację krążownika „Aurora” płynęły rozkazy. — Wzmocnić straż na dworcach kolejowych! — Nie przepuszczać do Piotrogradu żadnego oddziału wojskowego, jeśli nie wiadomo, jakie zajęł on stanowisko wobec bieżących wydarzeń! — Na spotkanie każdego oddziału należy wysłać kilku dziesięciu agitatorów, którzy mają wyjaśnić oddziałom udającym się do Piotrogradu, że Rząd Tymczasowy chce je rzucić przeciwko ludowi!

Powstanie zbrojne rozpoczęło się. Zmierzch zapadł nad miastem — godziny Rządu Tymczasowego były policzone — szybko zbliżał się kres panowania kapitalizmu.

Nocą do Smolnego przybył Lenin, który wraz ze Stalinem ujął bezpośrednio w swe ręce kierownictwo powstaniem zbrojnym. (jg)

Czyn wyborczy trwa nadal...

Realizacja zobowiązań przedwyborczych to wielki wkład w umocnienie Frontu Narodowego

Wybory do Sejmu zmobilizowały wszystkich załogi robotnicze, wszystkich pracujących chłopów do podjęcia zobowiązań, których realizacja wpływa nie tylko na przyspieszenie wykonania planów miesięcznych, ale także na przyspieszenie wykonania zadań Planu 6-letniego.

Żałoga Suwalskich Kamieniołomów Drogowych z dumą podjęła zobowiązania dla uczczenia dnia wyborów do Sejmu.

Wielokrotnie przodownicy pracy, górnicy-odkrywacze: Anna Butkiewicz, wyrabiająca przeciętnie 125 proc. normy i Helena Dębowska, wyrabiająca 126 proc. normy, za ciałając „Warty Wyborcze”, zobowiązały się zwiększyć ilość ładowanego kamienia z 90 na 129 ton. W ciągu ostatecznych trzech dni przed wyborami robotnicy swoje uczucia patriotyczne wyrażyli w jeszcze większej wydajności pracy i cyfrę 129 ton przekroczyli o 12 ton.

Mieszkańcy gromady Bogusze Stare w gm. Grodzisk,

Sportowcy radzieccy przybędą do Polski

Z okazji Miesiąca pogłębia przyjaźni polsko-radzieckiej przewidziany jest przyjazd do Polski ekipy sportowców radzieckich. Będzie on jeszcze jednym z licznych dowodów zacieśnienia się więzów przyjaźni między sportowcami radzieckimi i polskimi.

W składzie ekipy zapowiadany jest przyjazd męskiej drużyny siatkówki oraz zapasników w stylu klasycznym i wolnym.

Sportowcy radzieccy wezmą udział w wielu imprezach w większych miastach Polski.

w pow. siemiatyckim, zrealizowali swoje zobowiązania na dzień przed wyborami i do urny wyborczej poszli z czystym sumieniem. Wspólnym wysiłkiem całej gromady wybudowany został budynek, w którym urządzono zlewnie mleka, umożliwiając w ten sposób sprzedaż mleka także okolicznym gromadom. Doceniając znaczenie szybkiej dostawy ziemniaków, mieszkańcy Bogusze Starych odwieźli manifestacyjnie ziemniaki do punktu skupu.

W realizacji obu zobowiązań wyróżnił się sołtys gromady, ob. Franciszek Boguszewski, który jako jeden z pierwszych stanął do pracy.

W kampanii wyborczej sze roko uczestniczyła także młodzież, która na zebraniach i masówkach podejmowała zobowiązania dla poparcia programu wyborczego Frontu Narodowego.

Realizując swoje zobowiązanie uczniowie klasy IIc Państwowego Liceum Pedagogicznego w Łomży pracowali przy wykopkach ziemniaków w PGR Marianowo i w ciągu trzech godzin wykopali 50 q. W pracy wyróżnili się: Z. Gorzelski, T. Kraszewski, K. Duchnowski, K. Waldzińska, D. Zawojka i Z. Zdanowicz. Zapał i wesoły nastrój cechowały pracę młodzieży, a dyskusja, jaka rozwinęła się między młodzieżą a pracownikami PGR na temat wyborów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeszcze bardziej zespółła wszystkich i wykazała, że zarówno młodzi jak i starsi dążą do jednego celu.

W tym samym dniu uczniowie innych klas wyjechał do gminy Lubotyń z pieśnią i tańcem.

Reorganizacja koła ZMP w kol. Mieleński (pow. biał.